155

Joyce Dingwell

TE VEI PREDA

155

Joyce Dingwell

TE VEI PREDA

COLECTIA ROMANTIC

editura alcris

JOYCE DINGWELL

TE VEI PREDA

BUCUREŞTI

Redactor : AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial : TRAIAN IANCU
Lector : ANGELA VASILE

ISBN 973-580-103-5

Colecția „ROMANTIC"

Coperta : ANDY

© 1978, Joyce Dingwell

WILL YOU SURRENDER

În românește de : Mihaela Cosac

Toate drepturile asupra acestui titlu
în limba română aparțin editurii ALCRIS.

Geraldine își dorește cu ardoare ca tatăl ei să ajungă directorul școlii din Galdang. Așteptările îi sunt însă înșelate de numirea unui tânăr englez necunoscut. Cum va reuși ea să-și ascundă ura față de acest personaj și cum va reacționa Damien Manning la purtarea Geraldinei ?

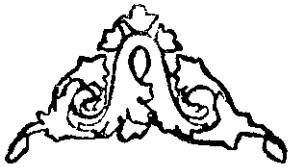

CAPITOLUL 1

Pe gardul de fier forjat era agățată o placă din alamă strălucitoare pe care scria : „Academia Galdang pentru băieți". Era cunoscută și sub numele de : „Școala de la mare" din cauza poziției sale pe malul oceanului, înghesuită între celelalte clădiri. Era o școală foarte renumită, una din instituțiile vechi ale Australiei, păstrând încă arhitectura originală a casei Galdang, la care părinții își înscriau copiii cu mult timp înainte de începerea anului școlar.

Se spune că primul proprietar al clădirii alesese acest nume, inspirat de semnificația lui din limba aborigenilor (galdang—zgomot) datorită vuietului vânturilor puternice, fâșâitului valurilor înalte ce se izbeau de țărm și țipătului pescărușilor.

Acum, după ani, vocile celor aproximativ cinci sute de elevi ai școlii răsunau până de-

parte, anihilând orice alt zgomot, iar Geraldine care se născuse şi crescuse în incinta şcolii putea să confirme cricui acest lucru. Principiul lui Arhimede recitat în cor ar fi concurat cu sunetele înfundate ale valurilor iar legile Romei şi „Daffodil" de Wordsworth [1] i-ar fi determinat să prindă aripi, spre uimirea pescăruşilor.

După lecţii şi înainte de ora ceaiului, scăpaţi de tortura orelor de studiu, cele cinci sute de suflete explodau de energie dar, nici cel mai studios dintre ele n-ar fi rezistat tentaţiei de a privi de pe stânci învolburarea albastră a Oceanului Pacific. Chiar şi tatăl Geraldinei, profesorul Presset, se surprindea adesea întrerupând lecţiile de matematică pentru a recita „Sea Gypsy" de Hovey.

– Vasele tansportă carne congelată, lână, grâne şi mere, spunea vocea lui răsunătoare, şi se întorc încărcate cu pietre de onix, scorţişoară. Urma o linişte apăsătoare apoi, dintr-o dată, comanda ce-i scotea pe copii din visare. Clasă, înapoi la treabă ! Şi astfel, profesorul revenea la unghiurile triunghiului în timp ce vasul se pierdea dincolo de linia orizontului.

[1] Poet romantic englez (1770—1850).

– Nu-i corect ce faci, își dojenea Geraldine părintele uneori pentru că-și neglija elevii. Cum crezi că-și pot întoarce atenția la matematică după tot ce le povestești ?

– Dar cum crezi c-aș putea altfel ?

– Alte școli pot.

– Da, afirma el deși, din spatele ochelarilor, ochii lui se întrebau la fel ca Geraldine, cum de reușeau acest lucru aproape imposibil.

Înainte să ocupe Cliff House, Geraldine fusese vrăjită mereu de câmpiile întinse din jurul lui Meadow House, cartierul general al elevilor din primii ani de studiu și primul cămin al familiei Prosset, locul comentariilor tipice ale profesorului despre aritmetică, întrerupte frecvent de divagații despre culturile plantate de grădinar, păsările și primăvara cu florile ei minunate ce umpleau ramurile copacilor. „O primăvară minunată și plină de satisfacții timp de zece ani", gândea Geraldine. Acum ce urma ?

Încercând să nu anticipeze, ridică roba profesorului pe care ar fi scuturat-o și periat-o cu mândrie chiar dacă pentru alții asta ar fi reprezentat un lucru lipsit de semnificație. Dar când roba unui profesor oarecare devenea

roba directorului școlii, totul se schimba. Și exact asta trebuia să se întâmple cu profesorul Prosset în viitorul apropiat.

*
* *

În dormitorul lui, domnul Prosset se pregătea în stilul său caracteristic pentru întâlnirea ce urma să aibă loc peste câteva ore. La fel ca soția lui, Helen, care atât cât trăise. nu privise niciodată cu gelozie clădirea de pe culmea cea mai înaltă a dealului, el nu râvnise postul de director al școlii, deși Geraldine simțise mereu această invidie, pornind din copilăria petrecută la Meadow House, până la maturitate, în Cliff House.

Helen și Arnold Prosset fuseseră mulțumiți întotdeauna de relația lor cu Edmound Ferguson, directorul școlii. Azi însă, avea loc întrunirea consiliului profesoral cu ocazia retragerii acestuia și întâmpinarea noului director, în persoana renumitului profesor Arnold Prosset.

In vederea noilor schimbări, Geraldine împachetase toate lucrurile necesare, făcând planuri pentru înlocuirea draperiilor de la ferestrele înalte ale școlii și imaginându-și deja

priveliștile minunate care o vor înconjura și care cu siguranță vor strânge în ele tot ce iubise la Meadow House și Cliff House.

Pe ferestrele din stânga voi admira oceanul, iar pe cele din dreapta câmpurile mele înverzite, își spuse visătoare. Va juca rolul gazdei pentru musafirii tatălui, pe cel de bucătăreasă și chiar de menajeră. Ani de-a rândul învățase să pregătească ceaiul de duminică, prăjiturele, limonadă și brioșe. „Sunt în stare să fac față noii situații. Sunt capabilă să-mi rezolv partea mea de îndatoriri."

Profesorul a fost atenționat să se grăbească și în scurt timp s-a prezentat în fața fiicei sale cu aceeași cravată strâmbă pe care o afișa de obicei. Geraldine i-a așezat-o cu gingășie, i-a strecurat o batistă curată în buzunar, l-a ajutat să-și îmbrace roba, apoi s-a retras un pas pentru a-i arunca o privire admirativă.

— Gata, tată. Spune-mi, cum te simți ?

Arnold Prosset nu-i răspunse imediat. Ochii lui făcură inventarul mării și al câmpiilor nesfârșite fără ca Geraldine să observe.

— Nu simt nimic deosebit, Geraldine. Cât e ceasul ?

– E momentul potrivit pentru ca directorul școlii să-și facă o intrare memorabilă. Du-te. O să mă gândesc la tine, domnule... director.

Profesorul făcu o nouă încercare s-o oprească.

– Gerry...

Dar ea nu-l mai auzea. Cu fața spre ferestrele deschise, privea deja nuanțele roșiatic-aurii ale câmpurilor în bătaia soarelui și valurile albastre, liniștite ale oceanului. Apoi, la fel de brusc se întoarse și-l împinse pe ușă, nu înainte însă de a-l săruta cu drag.

– Fii binecuvântat, tată. O meriți din plin.

După aceea, a revenit cu zâmbetul pe buze în cameră, a traversat-o până la dulap și a scos veselă noul material pentru draperii.

CAPITOLUL 2

Cele existente fuseseră alese de soția domnului Ferguson, fostul director al școlii, și erau neinspirate, triste, pentru că ea nu agrease niciodată Galdang-ul. Își dorea un apartament convenabil în Sidney iar Geraldine spera din tot sufletul ca visul ei să se îndeplinească pentru că ținea enorm la familia Ferguson, sprijinul ei de nădejde după moartea mamei.

Pe măsură ce potrivea bucățile de material amintirile o invadau, întorcând-o în timp exact în ziua în care se mutaseră în Cliff House, cu nouă ani în urmă, și tatăl ei urcase de la rangul de învățător amărât, jerpelit, la cel de profesor sau, mai frumos spus, de la stadiul de flăcău la cel de bărbat adevărat. Mama nu manifestase prea mult entuziasm, poate pentru că boala începuse atunci, sau durerea despărțirii de Meadow House, locul unde păși se ca mireasă încrezătoare în dragostea ei, unde se născuse Geraldine, era prea greu de îndurat.

La cei zece ani pe care-i avea, fetița nu înțelegea problemele părinților. Pentru ea, călătoria însemnase emoție, aventură, necunoscut, și un viitor nou promis de ferestrele larg deschise ale Cliff House. Un ocean strălucitor, ca o suprafață emailată, grozama crescută pe faleza aurie răspândind până departe parfumul discret de piersică, și stolurile de pescăruși înălțându-se, coborând sau cotind brusc într-un dans amețitor pe cerul senin. Plănuise să străbată cărarea întortocheată spre ocean, să se cațere pe stânci, să descopere poate o sirenă sau să-și învingă teama cercetând peșterile săpate în munte.

Lucrurile nu luaseră însă întorsătura dorită. Își amintea vocea blândă a tatălui care-i anunțase plecarea mamei pentru totdeauna, apoi cea a doamnei Ferguson care se împotrivise cu străşnicie – familia Ferguson nu avea copii – dorinței profesorului de a-și trimite fata la o școală în Sydney.

– De ce s-o trimiți la Sydney, când școala e chiar aici, Arnold Prosset ? întrebase femeia.

– Crezi că e bine ca o fată să crească printre cinci sute de băieți ?

– Chiar dacă ar fi cinci mii, ea trebuie să rămână aici, profesore.

Și astfel, sub ochii grijulii ai doamnei Ferguson, Geraldine a rămas să trăiască la Cliff House, alături de tatăl ei, de Clara, menajera, și Millicent, camerista.

În banca ei, într-una din clasele școlii, și-a făcut lecțiile cu temeinicie, împrietenindu-se foarte repede cu cei 39 de băieți și mai ales cu Toby Ordwell, căruia i-ar fi acceptat compania mai des, dacă dorința de a învăța n-ar fi fost atât de puternică. Tatăl îi spunea uneori că școala era ca o obsesie pentru ea și probabil că era adevărat pentru că, de fiecare dată, ea îi răspundea cu un zâmbet răutăcios.

În cele din urmă, la insistențele lui, Geraldine și-a dat examenul pentru cursul de profesor pentru clasele primare. Cursul s-a desfășurat la Sydney și i s-a permis să se întoarcă de-abia după ce l-a absolvit.

– Uită-te la ea, e născută să fie profesoară, spusese doamna Ferguson cu mândrie. Te-ai înșelat în privința asta, profesore.

Geraldine întinse materialul pipăindu-l și analizându-i culorile.

„Trebuie să iau măsurile ferestrei de la baie cât sunt băieții în vacanță." A strâns lucrurile emoționată și a îndesat săculețul în dulap, sco-

țându-și în același timp blugii și bluza. „O să urc în munți pe drumul caprelor, cum făceam la 15 ani", șopti. Și-a îmbrăcat chicotind hainele strecurându-și picioarele într-o pereche de galoși tociți. A părăsit repede Cliff House cotind brusc spre dreapta, de unde începea urcușul. Drumul, la început larg și nisipos, s-a transformat curând într-o cărare îngustă mărginită de tufișuri de grozamă, printre care înainta cu greutate proptindu-și pe rând picioarele în crăpăturile sălbatice și cercetând din timp locul următorului pas. Pescărușii roiau deasupra ei, scoțând țipete ascuțite. „Îi iubesc. Sunt pescărușii mei... ca și Galdang... ca și casa directorului..."

Ajunsese în vârf, acolo unde își dorise să fie mereu. Și versurile mai vechi decât timpul i-au revenit în memorie, forțând-o să le rostească :

„Te vei preda, te vei preda,
Oraș al Barbarilor ?"

Într-un fel, Orașul Poeziei se confunda în imaginația ei cu uriașa casă de piatră a directorului. „Ei bine, în cele din urmă și Barbary a fost cucerit." În clipa aceea, profesorul era felicitat probabil de membrii consiliului și în-

curajat cu strângeri calde de mâini. Deci, şi Galdang se predase. Acum era căminul ei.

În vârful dealului, cu spatele spre mare, Geraldine zâmbea triumfătoare.

– Te vei preda ? repetă cu sufletul la gură. Apoi coborî încet, aplecându-se să culeagă câteva pietricele sidefate. Îşi exersă cu ele tirul ochind stâlpul unui steag de pe acoperişul şcolii.

*
* *

A doua pietricică, la fel ca prima, sări departe, rostogolindu-se zgomotos. Damien Manning ţâşni din maldărul de hârtii înjurând cu glas tare. Se repezi la fereastră încercând să vadă afară prin oblonul lăsat şi zări un puşti care se căţărase pe gard. Crezuse că toţi băieţii plecaseră acasă dar se pare că se înşelase. Fără îndoială că tânărul cu pricina bănuia că nu mai era nimeni în şcoală şi deci, nici un martor al ticăloşiilor sale. Damien nutrea multă afecţiune faţă de elevii care erau nevoiţi să rămână în şcoală pe timpul vacanţelor, dar nu într-atât încât să accepte actele de vandalism. Se încruntă observând hainele băiatului. Era

adevărat că în timpul liber copiii nu erau obligați să poarte uniforma tradițională cu cravată cenușie, dar în nici un caz lucrurile pe care le alesese exemplarul din fața sa.

Altă piatră... altă lovitură ratată. Obrăznicătura avea nevoie de o lecție zdravănă și dureroasă. Scotoci în bibliotecă și după ce descoperi ceea ce căuta îi verifică elasticitatea.

A patra piatră răsună surd pe oblonul închis – Geraldine era într-o formă mizerabilă – și Damien se răsuci nervos pe călcâie. În drum spre ușă, speră din tot sufletul ca pungașul să nu-și ia tălpășița, deoarece nu agrea ideea de a porni în urmărirea lui pe faleză și mai ales, de a-i aplica pedeapsa în văzul tuturor, deși singura metodă de potolire a haimanalei trebuia să fie doar de natură fizică.

Avea noroc. Băiatul, destul de chipeș, cu părul tuns foarte scurt, se apropia pe cărare. Făcu un pas din spatele leandrului și-l privi cu dispreț. Blugii foarte strâmți, nas cârn, iar părul care nu era de fapt tuns ci strâns cumva la spate, se desfăcuse învăluind fața mică în bucle dezordonate, de culoarea ghindei. La apariția lui Damien, tresări surprins.

– Te-am urmărit, băiete, îi spuse Damien vesel. Ai întrecut orice măsură.

– Dar n-am făcut nimic.

– Te învârteai pe lângă gard.

„Și ce te privește ?" și-a zis Geraldine.

– Și ce e rău în a mă plimba pe lângă gardul școlii ?

– Nu tu ești cel în măsură să analizezi această problemă. Sprâncenele lui Damien se lăsaseră amenințătoare. Aruncai cu pietre și puteai sparge unul din geamurile școlii.

Geraldine era uimită. Cine era bărbatul acela ? De ce se afla acolo și cu ce drept îi vorbea pe tonul acela ? Ca să câștige timp, să afle mai multe despre el, a continuat :

– Îmi pare rău, am vrut să țintesc stâlpul, deși altă dată ocheam mult mai bine.

Scuzele băiatului erau departe de a-i oferi satisfacție lui Damien. „Disprețuiesc lașii. Trebuie să-i dau o lecție pe care s-o țină minte. Dar unde ? Aici ?"

– Ai fost bătut vreodată cu nuiaua ?

Geraldine încuviință printr-un gest scurt din cap, amintindu-și dintr-o dată de episodul întâmplat când avea 11 ani. Atunci, împreună cu șase băieți din clasa a V-a, își propusese

să facă o glumă strigând de pe plajă că profesorul Jones se înecа. Scena întregului personal avântându-se pe treptele școlii spre faleză i-a amuzat copios, deși puțin mai târziu și-au primit cu toții pedeapsa în biroul tatălui ei.

– Sunt nevoit să te bat, spuse Damien Manning privind-o cu atenție. Așa procedez cu toți băieții din casa mea care fac prostii. „...băieții din casa mea... Care băieți ? Și ce face el aici ?" Întrebările nu-i dădeau pace Geraldinei. Întrebarea este unde să aplic pedeapsa ? Manning se învârtea neliniștit.

Indignarea fetei se transformă ca prin farmec în viclenie. Trebuia să-l facă pe intrus să plătească pentru abuzul lui îngrozitor. Va intra în casă, îl va lăsa să-și continue tirada, apoi își va dezvălui identitatea dintr-o dată.

– Aici... domnule. Adăugase acel „domnule" ca să pară mai convingătoare, iar buzele lui Damien se strânseră schițând un zâmbet de satisfacție. Își sprijini mâna autoritar de umărul băiatului, sesizându-i delicatețea prin bluza subțire de mătase. „E prea tânăr" i se strecură în minte un gând. „Va urma un pro-

gram intens de exerciţii de gimnastică şi muşchii lui se vor întări..."

Trecură încet dincolo de uşa pe care erau cioplite figuri de sfinţi cu braţele încrucişate. Ei îi aminteau Geraldinei de fotografia dintr-o carte poştală luată de la biblioteca şcolii, intitulată „Influenţa culturii maure în arhitectură", şi de Barbary.

— Te vei preda, te vei preda... murmură fără să-şi dea seama.

— Ce spui ?

— Un vers vechi din „Te vei preda, Oraş al Barbarilor". Îl ştiţi ?

— Da.

— Când eram copil obişnuiam să-l fredonez. Ochii ei deveniră brusc visători. Îmi plăcea să consider această casă o citadelă pe care voiam s-o cuceresc. Dincolo de fereastră, ţărmul se întindea îngust, acoperit de nisip auriu şi mângâiat de valurile calme. Şi am reuşit !

— Ce ?

Dar Geraldine n-avea încă intenţia să-i explice.

— De fapt, e meritul tatălui meu. În caz că n-aţi aflat, tata este profesorul Prosset.

— N-am ştiut. O privea cu răceală, învârtind neliniştit nuiaua elastică iar ochii lui se întunecau tot mai mult.

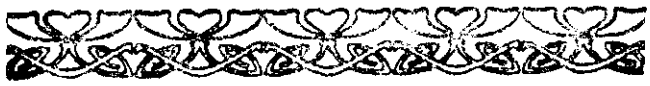

– Tatăl meu este directorul „Galdang Academy", rosti Geraldine repede observându-i mișcările, iar eu sunt fata lui.

– O fată ?...

Surprins, o studie mai atent și dorința de-a o pedepsi deveni mai puternică. Nu fusese nici un indiciu în ținuta sau figura ei care să-l avertizeze că se afla în fața unei fete. Aruncă nuiaua și înaintă încă un pas. Geraldine se retrase speriată.

– Am nouăsprezece ani. Auziți ?... Aproape douăzeci.

– De ce te învârteai pe-aici ?

– Mai bine spuneți-mi dumneavoastră de ce vă aflați într-o casă care nu vă aparține ?

– Cum adică ?

– E casa mea... adică a noastră.

– Ah, domnișoară, bineînțeles. Ești fiica directorului.

– Exact. Iar dumneavoastră ?

– Eu mă aflu într-o situație mult mai delicată, tânără domnișoară. Nu am nici o fiică, dar sunt, și eu, directorul acestei școli.

– Poftim ?

– Cred c-ai face mai bine să te duci acasă, o sfătui cu blândețe.

Ea nu-l auzise însă și continua să-l atace cu vehemență.

– Nu plec până când nu-mi explicați – deși nu are importanță – ce post ocupați. De profesor pentru clasele mici ? De supraveghetor ?

– Ți-am spus doar, sunt directorul școlii și te-am sfătuit să pleci, domnișoară Prosset.

– Vă înșelați.

– Ai trei secunde să părăsești această casă. Încep numărătoarea : unu...

– Cum îndrăzniți ?

– Doi.

– Faceți un abuz, încălcând legea. O să-l rog pe tata să rezolve această problemă.

– Trei...

El traversă camera cu pași mari, o înșfăcă de gulerul bluzei și o târî spre ușă. Mâinile lui o strângeau cu fermitate, în timp ce ea încerca să se elibereze lovindu-l.

Damien auzise multe despre fiica profesorului, Geraldine Prosset, o fată inteligentă dar aprigă. Deschise ușa și o aruncă pe scări. Fata își pierdu echilibrul și se prăbuși pe prima treaptă, în timp ce Manning aștepta încă în

prag. Furia lui se preschimbase în satisfacție, deși nu-i făcuse plăcere s-o împingă.

Geraldine rămase câteva minute pe loc, apoi se ridică încet și porni șchiopătând spre casă.

CAPITOLUL 3

Era vacanță, școala pustie iar plaja îi aparținea în întregime. Se afla la câțiva kilometri de Breffney Inlet și în inima ei se stârnise o furtună înfricoșătoare. Bestia ! Obraznicul impostor îndrăznise s-o dea afară cu atâta brutalitate ! O privise afișând un zâmbet disprețuitor apoi închisese ușa calm, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Ușa sa ! Ușa Profesorului ? Ușa lor ! Lovi cu furie oarbă valul ce i se înfășurase în jurul picioarelor goale îngropate în nisip.

— Am aproape douăzeci de ani ! țipă spre pescărușul ce plutea deasupra... iar el... Își aminti privirea din ochii aceia întunecați după ce pusese nuiaua pe masă și cât de încet se apropiase de ea. Trebuie să fie doar cu câțiva ani mai mare, încheie în șoaptă.

Un crab mare ieșise din spatele unui tufiș și încerca să-i prindă degetele subțiri. Ea sări

speriată peste el și din buzunar se rostogoli pe nisip ruleta cu care intenționase să măsoare ferestrele școlii. Incidentul cu bărbatul necunoscut o făcuse să uite cu desăvârșire de motivul pentru care se aventurase până la zidurile Galdang-ului.

Cine era el și de ce venise ? Cine-l trimisese ? Ce făcea în casa directorului ? Se încruntă și își aminti brusc răspunsurile animate ale doamnei Ferguson la întrebările ei despre stăpânul casei de piatră și privirile cu subînțeles ale Clarei când întâlnise ochii lui Millicent, imediat după ce ea le anunțase că o dată cu promovarea tatălui ele vor primi posturi înalte.

„Oh, tată !"

O teamă ciudată o determină s-o rupă la fugă înapoi acasă.

Profesorul nu era în cabinetul său ca de obicei și îl căută în fiecare cameră până ajunse în dormitor. Acolo, deschise ușa și înaintă cu frică, simțindu-și lacrimile în gât.

– Hei, erou cuceritor ! îi strigă.

Arnold Prosset puse pe scaun teancul de lucruri și se lăsă pradă sărutărilor ei. Fusese mereu încăpățânată, impulsivă, iubitoare, senti-

mentală. O iubea din toată inima și suferea că trebuia să-i risipească visurile minunate. Trebuia să-i spună cât mai repede.

— Termină, Gerry, nu sunt orb.

— Pentru mine ești, domnule director Prosset.

— Nu sunt director.

— Atunci șeful executiv... sau cum s-o numi funcția asta.

— Nici asta nu sunt. Te rog nu mă face să-mi fie și mai greu.

— Oh, tată...

Bătrânul îi înconjură umerii cu afecțiune și pentru prima dată, gestul n-o făcu să se simtă mai bine. Se eliberă din îmbrățișarea lui și porni spre fereastră.

— Spune-mi că nu-i adevărat.

— Este, Gerry.

— Dar directorul trebuie să fie cineva cu multă experiență, un profesor. Când aveam zece ani și domnul Marles ieșea la pensie, domnul Ferguson îi lua locul exact când noi ne mutam din Casa pentru învățători în cea pentru profesori.

„Când a murit Helen", gândi Arnold. Dacă Geraldine ar fi avut mamă, ar fi fost cu mult mai simplu.

– Nu e obligatoriu ca persoana care ocupă postul de director să fie profesor, draga mea.

– Înțeleg.

Geraldine părăsi fereastra și înaintă spre el privindu-l direct în ochi.

– Ai știut tot timpul. Nu-i așa ?

– Da.

– De ce nu mi-ai spus ?

Îi zâmbi amuzat.

– N-am avut ocazia.

Dar ea nu-i întoarse zâmbetul așa cum făcea de obicei.

– De ce ? De ce, tată ?

– Nu mi-ai oferit niciodată șansa să-ți explic, Geraldine.

– Nu la asta m-am referit ci la faptul că n-ai fost ales directorul școlii.

– Nu știu. Probabil pentru că n-am întrunit condițiile lor. Ți-aduci aminte de câte ori mă avertizai că încurc logaritmii cu vapoarele ? Cine știe care a fost motivația lor...

– Fii serios !

– Nu, Gerry.

Vocea lui îi atrase atenția și-l privi din nou cu teamă.

– Sper că nu e vorba de sănătatea ta, nu ?

Răspunsul lui veni prea repede dar ea nu observă, prea absorbită de dezvăluirile lui.

– Nu, iubito. N-am putea lăsa lucrurile așa cum stau în momentul de față ?

– De ce ? De ce ? repetă Geraldine enervată. Nu pot să-nțeleg.

– Nici nu trebuie. Împacă-te cu gândul că n-am fost ales, așa cum fac și eu.

– Ai acceptat asta ?

– Bineînțeles, râse el cu indulgență. Fata se uita la el și nu-l recunoștea. Își pierduse și ultimul strop de demnitate. Dragostea mea pentru acest loc e atât de profundă încât nu l pot părăsi doar pentru că n-am fost ales directorul școlii.

– Galdang te-a abandonat, tată.

– Nu cred. Dintr-un motiv probabil înțelept, n-am devenit căpitanul vasului, dar asta nu-mi dă dreptul să-l abandonez. Sunt prea bătrân s-o iau de la capăt.

– Cine zice s-o iei de la capăt ? Te-ai putea retrage și ne-am muta fericiți într-un apartament drăguț, ca și familia Ferguson.

– Am putea fi oare fericiți ?

– Cine-a fost ales în locul tău ?

– Un englez, Manning. Damien Manning. Nu-l cunosc dar am auzit că are calificative excepționale.

– De ce-a fost preferat un britanic ?

– Nu uita că și tu ești.

– Și totuși, de ce trebuia un englez să ocupe un post important într-o școală australiană ?

– Ai prejudecăți. Aveam o impresie mai bună despre tine, Gerry.

– Nedreptatea e cauza prejudecăților mele. El deschise gura dar o închise repede. Cum... cum arată acest Manning ? Era cu siguranță bătrân, și deși pusese întrebarea știa că n-ar fi rezistat unui răspuns. Atunci zări lucrurile de pe scaun, pe care le împachetase mai devreme în cazul că s-ar fi mutat în casa de piatră. De ce ai scos hainele tale ?

– Ca să le duc, Gerry.

– Înseamnă c-ai glumit ? În ochii ei strălucea o 'uminiță ciudată. Ești director ?

– Nu, draga mea.

– Dar ai spus : „... să le duc"... Unde ?

– Înapoi în Meadow House, îi răspunse cu aceeași blândețe părintească.

CAPITOLUL 4

Îl privea şi nu-i venea să creadă. Profesorul Prosset, tatăl ei, acceptase pur şi simplu situaţia fără să se împotrivească.

– Întotdeauna mi-a plăcut mai mult Meadow House, spuse el liniştit. E mai mică, mai intimă.

– Nu te resemna, tată.

– Nu, fata mea, vorbesc din inimă. Iubesc Meadow House pentru că acolo am dus-o prima oară pe mama ta.

O umbră de gelozie săgetă inima fetei dar ea îşi reveni o dată cu apariţia Clarei şi a lui Millicent.

– E necinstit, profesore ! strigă Clara. Dumneavoastră eraţi singurul în măsură să ocupaţi acest post.

– N-ar fi fost o slujbă care să-mi placă. Prea multe responsabilităţi.

– E o insultă, reveni Geraldine.

– Dar Meadow House e frumoasă, domnișoară Prosset, și domnului profesor îi place foarte mult.

– L-au transformat într-o victimă.

– Mie îmi face impresia că domnul Prosset e mai mult fericit decât jignit, interveni și Millicent.

Geraldine mângâie lucrurile cu inima strânsă. Știuseră cu toții și n-o avertizase nimeni.

Bagajele așteptau în hol iar Quinn, portarul, trăsese jeep-ul în fața intrării principale. L-a urmărit cum le încarcă, refuzând să urce în mașină. Profesorul se așeză nestingherit lângă șofer și rămase drept, fără să-și miște capul până când mașnia dispăru învăluită într-un nor de prof.

Geraldine se învârti pe călcâie și se opri să admire pentru ultima dată casa în care trăise nouă ani.

– Aici am fost cu adevărat fericiți, șopti cu un zâmbet trist pe buze.

*
* *

Clădirea era construită din cărămidă roșie, cu obloane verzi și verandă mare în față, urâtă și nepotrivită pentru Profesorul Prosset.

Cu ochii minții, Geraldine își putea zări mama aranjând etajera într-un colț, pe când ea învârtea în poală scoici sidefate, ascultându-le uneori ritmurile mării. Profesorul stătea drept, povestindu-și amintirile de parcă le-ar fi citit dintr-o carte de pe raft.

– Helen avea aici tot felul de mărunțișuri, din cauza mobilei din mahon pe care o considera prea sobră și apăsătoare. Făcu un emn larg spre piesele solide și vechi.

– Într-adevăr. Poate-l rugăm pe noul director s-o schimbe.

– Nu e necesar, Geraldine. Ce vezi rău să înșirăm pe ele câteva figurine... balerine... iepurași...

Știa că el avea dreptate și că florile din grădina din spate vor lumina și cele mai întunecoase și neplăcute unghere ale casei, totuși spuse :

– O să discut cu directorul.

Abia după o săptămână reuși Geraldine să accepte adevărul. În acest interval îl văzu adesea pe bărbatul tânăr, înalt, brunet și atât de elegant în costumul lui pepit, pe care-l întâlnise nu de mult în Galdang.

Apoi, într-o seară, tatăl ei o anunță cu vocea lui plăcută :

– Azi m-am întâlnit cu Manning şi am avut o discuţie deosebit de interesantă. E un tip de treabă, Gerry.

– Un tânăr brunet, înalt ?

La confirmarea tatălui, oftă îngrozită.

– L-am invitat mâine la ceai.

– E chiar necesar să vină ?

– E un gest politicos din partea noastră. În vocea profesorului Prosset era o notă de avertisment.

– Presupun că te-ai gândit la sandvişuri cu castraveciori, sărăţele şi ceai chinezesc aromat.

– Tot ce-mi doresc este un zâmbet pe chipul tău minunat, dacă s-ar putea.

– Imposibil, dragul meu, scutură ea din cap cu fermitate. Deja îl urăsc.

– Înainte să-l cunoşti măcar ?

– L-am întâlnit... adică, vreau să spun că l-am cunoscut în visele mele şi nu l-am plăcut deloc.

Chicotelile tatălui îi atraseră atenţia.

– Crede-mă, o să-ţi placă Damien Manning.

– E urât ?

– Nu. Vine mâine la ora 16.00.

A doua zi devreme, Geraldine terminase de fiert cacaoa şi închisese de mult prăjitorul de pâine şi focul de la cuptor pentru brioşe.

– Numai englezii mănâncă brioșe, o atenționase domnul Felix.

– Păi exact un englez vine azi la ceai.

– Atunci trebuie să le servești calde.

Îi ascultase sfatul și acum își ștergea fruntea transpirată cu batista curată mirosind a apă de colonie. Era o zi foarte călduroasă și cerul strălucea ca o oglindă albastră. Se retrase în camera de zi. Profesorul îi oferise lui Manning un scaun împletit din iarbă de mare, apoi se așezase cu grație în scaunul său vechi din piele.

La intrarea Geraldinei, Manning se ridică politicos și ea îl recunoscu imediat, deși părea ușor diferit de bărbatul violent care o împinsese pe scări.

– Fiica mea Geraldine, domnul Manning.

Cei doi își strânseră mâinile stânjeniți.

– Îmi pare bine, domnule Manning. Sunt sigură însă că ne-am mai întâlnit.

– Și eu mă bucur să vă cunosc, domnișoară Prosset, spuse el rigid, refuzându-i provocarea și oferindu-i scaunul său. Geraldine traversă însă camera ușor, spre cel de la fereastră.

Bărbații reluară discuția întreruptă la intrarea ei, despre planul de învățământ pentru noul

an școlar, orele de sport, meritele neologismelor în limba veche și valoarea testelor de inteligență. Geraldine îi asculta neliniștită urmărind ceasul din perete. Peste exact zece minute trebuia să servească ceaiul, numai că-l înlocuise cu cacao fierbinte iar sandvișurile cu castraveți cu brioșe calde cu gem.

– Gerry ! o avertiză tatăl și ea observă de-abia atunci că Manning i se adresase.

– Poftim ?

– Am aflat că deținеți o diplomă de învățătoare, domnișoară Prosset.

– Da.

– Dar n-ați predat niciodată, nu ?

– Așa este.

– Păcat.

– Dacă aș fi făcut-o, ar fi trebuit să părăsesc Galdang și... Se opri la timp, evitând astfel să încheie cu „n-aș fi vrut să plec", deși mișcarea ironică a sprâncenelor lui Manning îi confirmă că el știa deja sfârșitul propoziției.

Geraldine se înroși puternic în timp ce ochii lui o cercetau sfredelitori.

– Dacă ați rămâne la Galdang, v-ar atrage ideea de a profesa ? o întrebă el.

Geraldine se ridică brusc.

– Scuzați-mă. Ochii ei fixau ceasul mare din perete.

– Gerry, domnul Manning ți-a pus o întrebare, insistă Prosset. Dar tânărul director îl liniști cu o ușoară ridicare de braț.

Geraldine ieși și se întoarse imediat cu tava plină pe care o așeză pe măsuță. Turnă apoi cu îndemânare în cești cacaoa aromată.

– Zahăr ? Unt sau gem ? își întrebă invitatul cu un zâmbet răutăcios. Ochii lui Manning străluciră din nou.

– Gem, mulțumesc.

Își băură cacaoa liniștiți și mâncară brioșele proaspete până când Profesorul își reveni și spuse :

– Mă scuzați, domnule Manning, revin imediat.

După plecarea lui, Damien îi șopti fetei :

– Ai uitat ceva, domnișoară Prosset.

Ea continua să zâmbească forțat.

– Ce ?

– Zâmbetul tău triumfător. Ghearele sunt prea lungi pentru o pisicuță așa delicată ca tine.

CAPITOLUL 5

După plecarea lui Manning, profesorul se întoarse la fiica lui supărat.

– Ai fost o companie dificilă, fata mea.

– O gazdă tăcută e exact ce-şi doreşte un oaspete englez.

– Îmi pare rău să constat că în capul tău lucrurile se petrec altfel decât în realitate.

– Adică ?

– Damien Manning e un om bun.

– Nu uita că te-a dat afară, tată.

– Nu, draga mea.

– Ba da. Poate că şi consiliul are un amestec, dar el e principalul vinovat.

– S-ar putea ca nimeni să nu aibă vreo legătură cu tot ce s-a întâmplat.

– Imposibil.

Arnold se îndreptă cu paşi mari spre fereastră. „Să-i spun ?" şi răspunsul veni scurt şi sigur :

— Nu !

Ea era prea tânără, prea impulsivă, prea vulnerabilă... şi suferise atât...

Ea îl privea cu duioşie.

— Îmi pare rău pentru tine, dar eu nu pot altfel. Poate o să mă schimb când se vor întoarce elevii.

— Da, când se vor întoarce, repetă bătrânul şi cuta dintre sprâncene se adânci mai mult. Oh, Gerry, Gerry...

★
★ ★

Dacă ar fi ştiut că într-una din după-amiezile săptămânii următoare avea să-l întâlnească pe Manning din nou pe plajă, Geraldine şi-ar fi ales altă zi să facă surfing.

Era o înotătoare experimentată şi se afla deja în vârful valului uriaş când îl zări coborând printre stânci aproape în fugă. Cu mâinile pâlnie la gură îi strigă ceva, apoi îi făcu semn să se întoarcă. Ea îl ignoră zâmbind, până când obosită se aplecă pe surf şi reveni la mal.

— N-ai văzut că ţi-am făcut semn să te întorci ? o întrebă iritat oprindu-se chiar în faţa ei.

– Trebuia să fluieri sau să te arunci în valuri. Examinarea ei urmă tonului dispreţuitor al vorbelor. Scuză-mă, nu cred că eşti obişnuit cu valurile oceanului.

Damien înaintă mai mult şi ea avu ciudata senzaţie că se micşorează cu fiecare pas pe care-l făcea spre ea.

– De ce-ţi displac englezii ?

– Nu-mi displac.

– Atunci e ceva personal.

– Te surprinde ?

– Da, când vine de la o persoană inteligentă ca tine.

– Ce ştii tu despre inteligenţa mea ?

– Ţi-am văzut diploma de învăţător şi presupun c-ai citit destule cărţi ca să-ţi faci cât de cât o cultură... S-a văzut asta în felul cum ai servit brioşele, cu gem. Ea se învârti pe călcâie şi făcu un pas spre cărare, dar braţul lui o opri ca o barieră. Stai puţin.

– Îmi pare rău dar n-am timp, domnule Manning. Vremea se schimbă foarte repede şi am întârziat cam mult azi. Vântul e destul de rece şi...

Ca răspuns, Damien îşi scoase haina şi înainte ca ea să protesteze, i-o puse pe umeri cu

grijă. Acum putea să-i simtă din plin mirosul de tutun şi after shave în timp ce ochii lui o priveau amuzaţi.

— Nu ţi se potriveşte.

— Nici nu-mi e aşa de frig.

— Aş dori să mai stăm de vorbă.

— Atunci ar fi trebuit să mă însoţeşti pe valuri. Sau ţi-e frică ?

I-a ignorat ironia, pentru că lucrurile pe care avea să i le spună erau cu mult mai importante

— Domnişoară Prosset, aş dori să te asigur o dată pentru totdeauna că n-am avut nici o legătură cu întoarcerea tatălui tău la Meadow House.

— Singurul lucru important e că i-ai luat locul şi asta nu voi uita niciodată.

— Deoarece în viitor vom locui împreună sau cel puţin foarte aproape, n-ai putea să-ţi învingi sentimentele de ostilitate ?

— E o scuză ?

— O sugestie.

— Atunci n-am nimic de adăugat. Îţi mulţumesc pentru haină.

— Nu încă. Din nou o atinse uşor dar ferm.

— N-ai terminat ?

– Nici n-am început. Hai să ne așezăm puțin pe stânca de-acolo. Geraldine știa că n-avea încotro și parcă citindu-i gândurile, Damien continuă : N-are rost să fugi, domnișoară Prosset.

– Ce vrei, domnule Manning ?

– Mai multe. În primul rând un lucru legat de mare. Îi indică doar cu un deget placa de surfing. Pe vremea asta e contraindicat să te avânți în larg.

– Poftim ? Calmul lui o scotea din sărite. Cine se credea ? Și ce credea că e ea ?

Damien îi răspunse însă la toate întrebările nerostite la fel de calm ca și până atunci.

– Îți place sau nu, sunt directorul școlii Galdang și numai eu voi aproba momentul prielnic pentru înot.

– Am impresia că ai uitat ceva.

– Ce ?

– Plaja e proprietate publică și deci nu-ți aparține, îl anunță cu satisfacție. Poți fi regele Galdang-ului dar puterea ta se oprește pe piață.

– Nu și în cazul acesta. Din nefericire pentru tine, domnișoară Prosset, proprietatea Galdang se întinde până în golfuri.

– Nu te cred, zise ea, deşi probabil că era adevărat. El nu părea genul care să aibă nevoie de minciuni pentru a-şi impune punctul de vedere. Inclusiv apele ?

– Numai cele din golfurile apropiate. Oricum, o să mă informez mai bine şi o să te anunţ.

– Nu mă interesează, domnule Manning. Nu mă intimidezi şi nu am nevoie de aprobarea ta ca să înot sau să m-arunc pe placa mea de surfing.

– Îmi pare rău că mă repet, dar şi tu trebuie să te conformezi ordinelor pe care le voi da băieţilor.

– Te înşeli, domnule Manning, nu eşti stăpânul meu.

– Voi fi.

Se uita la el şi nu-i venea să creadă.

– Ce vrei să spui ?

– Iartă-mă c-am intervenit aşa de brutal, voiam să-ţi cer mai întâi acordul.

– În ce problemă ?

– Acordul de a te alătura echipei de educatori de la Galdang. În cazul în care răspunsul tău e afirmativ, o să-mi fii subordonată ca şi elevii şcolii.

– Cred c-ai înnebunit.

– Nu, domnișoară Prosset.

– Atunci ești de un optimism bolnav.

– Nimic din toate astea. Presimt că o să te alături echipei noastre.

– Ce... ce te face să speri într-o asemenea absurditate ?

– Mă simt constrâns sau mai bine-zis obligat să-ți ofer o șansă.

– Adică ? Ochii ei de vereviță îl cercetau cu curiozitate și Damien observă că erau foarte mari și încărcați de luminițe aurii jucăușe.

– A fost ideea tatălui tău, profesorul Prosset, spuse el calm. Pentru că orele lui de predare se vor reduce considerabil, va trebui să intri în scenă, domnișoară Prosset.

– Adică-l voi ajuta pe tata ?

– Nu. El e încă în putere să-și stăpânească singur elevii.

– Dar ai spus că va avea mai puține ore.

– Exact.

– De ce ? Ochii ei deveniseră și mai mari. Nu se simte bine ?

Manning luase un băț și trasa indiferent linii scurte pe nisipul fin.

– Ai un obicei foarte ciudat de a trage concluziile mai repede decât e necesar. Nu,

tatăl tău nu e bolnav. „E mai mult de-atât, fetițo! El e pe moarte." Îl sfătuise pe profesor să-i spună adevărul, dar acum realiză că bătrânul avusese dreptate s-o mintă. În ochii ei persista o teamă înfricoșătoare iar buzele pline, altfel mai probabil, se strânseseră într-o dungă rigidă care pulsa nervos.

— Atunci de ce?

— Vrea să fie mai liber.

— Nu. e gândul lui.

— Dacă nu-ți convine, consideră că e hotărârea consiliului profesoral. Prin reducerea orelor, salariul profesorului se va micșora considerabil. Acum înțelegi?

Era conștient de brutalitatea sa, dar n-avea cum s-o menajeze. Profesorul fusese ferm în hotărârea sa. Geraldine trebuia angajată cu orice preț, pentru ca el să-și poată încheia la Meadow House ultimul capitol al vieții.

— Deci, după atâția ani de trudă, ei tot nu sunt mulțumiți, șopti Geraldine.

Într-un mod deosebit de ciudat, el ar fi vrut s-o mângâie, să-i aline durerea și să-i alunge neliniștile.

— Nu mai dramatiza. O să iei o clasă și o să predai.

– Nu.

– Ba da. Altfel vei fi nevoită să părăsești Galdang-ul.

– Nu cred c-or să-mi facă una ca asta.

– N-au încotro, școala pierde astfel.

– Termină ! sări ea în picioare dintr-o dată. Te urăsc !

A tras-o înapoi cu amândouă brațele, șuierându-i printre dinți :

– Adună-te !

Un timp tăcură și Geraldine studie oceanul printre genele dese și lungi. La orizontul liliachiu își făcuse apariția un vas minuscul.

– Cară pietre de onix și picioruşe de broască... Asta se întâmpla uneori în timpul orelor de matematică, dar băieții și-au văzut întotdeauna de treaba lor și au învățat...

– Am impresia că nu te-ai maturizat încă, spuse el nereușind să-și rețină cu chicot de veselie. Când te-am văzut prima oară am crezut că ești o haimana. Acum îmi place ideea unui învățător tânăr, într-o clasă tânără. La început intenționez să te folosesc pe post de preparator.

– Nu există postul ăsta.

– Va exista. Acum câteva zile am propus consiliului o idee nouă pe care mi-au aprobat-o.

Începând din această toamnă, vom înscrie la Galdang prima serie de băieți între 5 și 8 ani, iar prima lor învățătoare va fi chiar o fiică a acestor locuri.

– Nu pot să cred așa ceva.

– Nici nu e nevoie. Eu îmi fac doar datoria să te anunț.

– Câți copii vor fi înscriși ? Și unde-i vei caza ?

– Într-o clădire nouă care se va construi foarte curând.

Geraldine uitase cu desăvârșire că nu putea să-l sufere.

– Nu cred c-am să pot să...

– De ce nu ? Ai o diplomă și din câte am înțeles, e obținută cu note foarte mari.

– Știi probabil de la tata.

– Da.

– Știe și el propunerea ta ?

– Da.

– A fost de acord ?

– Da.

Profesorul dorise ca fiica lui să aibă o bază solidă în clipa în care el se va stinge.

– Nu pot să înțeleg, spuse ea după câteva clipe. Întotdeauna s-a arătat mulțumit de

existența mea hoinară. N-a dorit niciodată să lucrez ci doar s-o înlocuiesc pe mama...

– Și când a observat că ți-a cerut prea mult, s-a oprit.

– N-am știut. Vocea ei se pierduse.

– Acum știi că nu există alternativă. Uite, îți permit să faci schimbări în vechea Meadow House.

– Nu crezi că mobila închisă, grea, de mahon îți dă o stare ciudată, apăsătoare ?

– Ba da, dar nu uita că e de calitate excepțională. Sprâncenele lui se ridicară și Geraldine își umezi buzele stânjenită. Gândește-te-te cu atenție la toate. Când o să intri în echipa noastră o să-mi devii subalternă. O să mai vorbim, îmi place să ascult problemele bărbaților pe care-i conduc.

Își luă haina de pe spatele ei și imediat trupul fetei se cutremură de un frison de frig.

– Bine, dar eu sunt femeie.

– Te asigur c-am observat, murmură el zâmbind în timp ce ea se îmbujoră. Parcă ziceai că nu ți-e frig.

Geraldine se întoarse și porni în fugă înapoi pe cărarea întortocheată. În spatele ei râsul lui Damien răsună mult timp, parcă batjocoritor.

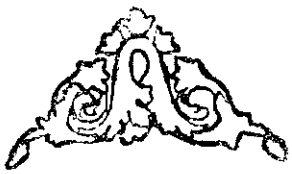

CAPITOLUL 6

Geraldine plecase la Marlborough să cumpere câteva lucruri necesare pentru Meadow House. Alese lămpi colorate, căprioare aurii şi o armată de purceluşi roz pe care se distră aranjându-i şi imaginându-şi bucuria de pe chipurile copiilor la descoperirea lor. Se sfătui apoi cu Saxby cum să amenajeze grădina din jurul şcolii, ascultându-l cu mare atenţie remarcile experimentate. Spre deosebire de Clift House sau Galdang, câmpurile de lângă Meadow House erau deosebit de fertile, mult mai întinse şi ocrotite de lumina blândă a soarelui, aşa că el îi promise într-un viitor apropiat o grădină plină de narcise galbene, albe şi primule.

— Îmi place să vorbesc despre flori, îi spuse ea mai târziu profesorului răsfoind fermecată un catalog gros cu specii variate de plante. Ascultă ce scrie aici, referitor la frezii : „Dulci

vestitoare ale primăverii, pline de eleganţă, răspândind un parfum fin peste câmpurile trezite la viaţă".

Profesorul râse cu poftă, mulţumit de bucuria din ochii ei mari.

– Înţeleg c-ai început lupta pentru amenajarea şcolii.

– Da.

– Îmi pare bine c-o să-ţi foloseşti în sfârşit diploma pe care ai obţinut-o cu atâta sârguinţă.

– Nu m-am gândit doar la mine, tată. Sunt foarte bucuroasă că pot să-ţi dau o mână de ajutor.

– Pentru mine e ca o binecuvântare, Gerry.

– Vrei să spui că ai obosit ? Ochii fetei îl priveau neliniştiţi.

– Nu. Doresc să-mi petrec mai multe ore scriind. M-am hotărât să mă concentrez asupra unui studiu despre ştiinţele exacte. Matematica, de exemplu.

– O carte ? Dar e minunat, tată !

Arnold Prosset era un visător iar Geraldine era mândră de planurile lui şi bucuroasă să preia imediat o parte din povara îndatoririlor lui de profesor.

– Timpul liber îl vei consacra cărții, hotărî Geraldine entuziasmată. Te-ai gândit la titlu ?

Dar discuția se încheie fără răspuns și fiecare reveni la treburile sale obișnuite. Profesorul rămase mult timp cu privirile pierdute pe fereastră, gândindu-se la noi minciuni pentru singura ființă pe care o iubea pe pământ

Când prima serie de băieți sosi, Geraldine amenajă o clădire mică între Galdang și Meadow House, de comun acord cu Manning.

– Ce culoare preferi pentru pereți ? o întrebă el. Nuanțe liniștitoare sau violente ?

– În nici un caz violente, se revoltă Geraldine.

– Nu uita că e vorba de băieți și nu de fetițe sensibile.

– Nu toate fetițele sunt sensibile.

– Ai dreptate, ca de obicei, spuse el privind-o gânditor câteva momente.

– Pot să m-apuc de treabă ? reveni ea îmbujorată la subiectul real al discuției lor. Am primit deja primul cec din fondurile de construcții.

– Bineînțeles, doar așa ți-am spus că se va întâmpla.Văd c-ai făcut deja niște schițe pentru pereți.

Damien atinse cu grijă colile mari în care ea reprezentase, în culori vii, cele patru anotimpuri ; apoi pe cele cu schiţe ciudate, un produs al imaginaţiei Geraldinei. După ce le privi cu interes şi satisfacţie, le aşeză la loc pe măsuţă.

– Să ştii că n-am nevoie de mila ta, domnule Manning, şopti Geraldine strângându-şi la piept schiţele.

– Nici nu mi-a trecut prin cap aşa ceva. M-am gândit c-ar fi bine să te ocupi de înscrierea copiilor, să călătoreşti cu ei un timp, să le cunoşti părinţii şi mai ales, să le descoperi aptitudinile.

Geraldine făcuse asta mereu cu elevii tatălui ei, dar nu-i spuse nimic lui Damien şi marţi dimineaţă urcă în autobuzul spre Marlborough, pentru a-şi întâmpina următoarea serie de elevi care urmau să sosească în gară cu vagonul de poştă.

Imaginea pitorească a prichindeilor o izbi exact în inimă. Băieţi cu păr roşu, negru, şaten, chiar blond, unii înalţi alţii foarte scunzi, printre ei remarcându-se Billy neastâmpăratul şi Mark Berry. Pe cel din urmă pierzându-l de altfel de foarte multe ori pe drumul de întoarcere.

– Ah, ah, domnișoară Prosset, se văitase el pe drum.

– E numai vina ta, Mark. Dacă stăteai locului nu mai era nevoie să te țin lângă mine.

Printre pălăriile roșii și verzi care răsăriseră în jurul ei ca ciupercile, zări una familiară al cărei posesor era un băiat mai înalt decât ceilalți.

– Neville ! strigă recunoscându-l.

Tânărul se întoarse și rămase la fel de uimit ca și ea.

– Mă bucur nespus că te văd, Geraldine, zâmbi el încercând să se facă auzit peste vocile ascuțite ale băieților. Apoi, îi povesti pe scurt că era la curent cu noile evenimente din viața familiei Prosset. Și eu am avut necazuri.

– Ce fel de necazuri ?

– Fergusonii au lăsat în seama mea programul de pregătire fizică.

– Bine, dar e chiar domeniul tău.

– Într-adevăr, numai că noul „comandant", directorul școlii, e un tip care vrea să știe tot, inclusiv – lucru care mă enervează la culme – cum mi-am obținut diploma și dacă o merit. Hai să nu mai vorbim despre mine. Tu ce faci cu puștii ăștia ?

– Vor fi elevii mei.

– Ce marfă !

– Să rămânem uniți, Neville... încheie Geraldine pornind în căutarea lui Mark care profitând de neatenția ei se făcuse nevăzut. După ce-l prinse din nou își întoarse capul după Neville, dar în locul lui zări un tânăr înalt, drăguț... și foarte cunoscut...

– Elliot... spuse destul de încet, dar nu suficient pentru urechile fine ale băiatului care făcu un pas spre ea.

Nu se mai văzuseră de mult și ochii lui o cercetau cu interes. Avea probabil aproape 18 ani și – își amintea foarte bine – venise la școală pentru prima oară, de undeva de pe o insulă din Pacific. Îl plăcuse de la început pe Elliot Bethel și se simțise întotdeauna bine în compania lui, fără să-și poată explica vreodată de ce.

– Am venit pentru că am nevoie de ajutorul lui... îi întrerupse el gândurile. Am nevoie de vasele ce transportă pietre de onix, scorțișoară și picioruțe de broască. Ochii lui albaștri se micșorară, țintind linia îngustă a orizontului și atunci Geraldine înțelese în sfârșit că el se referea la tatăl ei.

– Îți mulțumesc, Elliot.i

Discuția lor ar fi continuat probabil dacă Neville nu l-ar fi rugat pe Elliot să-l ajute să urce copiii în autobuz.

– Vom locui împreună, mai spuse Geraldine în urma lui.

– De ce ? Domnul profesor nu e directorul școlii ?

– Nu. S-a hotărât să scrie o carte și a renunțat la jumătate din programul său.

Băieții se opriră dintr-o dată și se arătară foarte interesați de cartea domnului Prosset dar mai mult de noul director, domnul Manning.

– E un individ cumsecade ? întrebă Elliot.

– ...Să zicem... O să vă convingeți singuri.

Zilele ce-au urmat au fost deosebit de grele pentru Geraldine. La obrăzniciile lui Mark Berry se adăugară cuvintele de încurajare pentru cei mai plângăreți dintre copii și mai ales cunoașterea și – la insistențele părinților – stăpânirea ciudățeniilor fiecăruia.

Imediat ce au ajuns la Galdang, Damien Manning a alergat în întâmpinarea lor ca s-o ajute pe Geraldine și stabiliră operativ împreună programul de adaptare, în funcție de posi-

bilităţile intelectuale ale noilor elevi şi până după-amiază, instalarea lor cu acordul părinţilor.

– Vino, domnişoară Prosset, îi zise Manning în cele din urmă şi Geraldine simţi din nou frisoanele ciudate la atingerea mâinii lui mari pe braţul ei delicat. Se aşezară tăcuţi la măsuţa pe care cineva pusese o tavă de argint cu un serviciu de cafea din porţelan fin, sandvişuri cu castraveţi şi sărăţele proaspete. Poate că preferi ceva mai consistent, ca de exemplu brioşele cu gem de căpşuni. Ce zici ?

Geraldine se foi nervoasă pe scaunul ei.

– Am luat deja ceaiul cu părinţii copiilor.

– Doar o înghiţitură, domnişoară Prosset, insistă el. Am observat că ţi-au plăcut părinţii.

– Da.

– Şi mie mi-ar fi plăcut dacă fiii lor s-ar fi comportat ca nişte băieţi adevăraţi.

– Şi n-au făcut asta ?

– Nu. Sufletele lor par foarte gingaşe, personalităţile ferecate ca într-o cuşcă, iar mămicile foarte sensibile la lacrimile progenitorilor.

– Şi tu te-ai comporta la fel dacă ai fi ne-

voit să te desparți pentru prima oară de fiul tău.

– Eu n-aș fi atât de sigur, spuse Manning întinzându-i o ceașcă plină cu ceai.

– Să înțeleg că nu-ți dorești copii ?

– Nu, greșești. Nu cred că va fi nevoie să-mi trimit băiatul departe de casă. El ar putea să rămână foarte bine să învețe la Galdang.

Cuvintele lui parcă voiau să exprime dorința lui de a se stabili în incinta școlii și Geraldine se trezi întrebându-se dacă el dorea într-adevăr să se căsătorească și să devină tată.

– Și dacă în loc de băiat o să ai o fată ?

– Nu cred că fata mea ar putea primi o educație corespunzătoare printre cinci sute de băieți.

– Când am crescut eu, eram înconjurată de cinci sute cincisprezece băieți și să știi că nu mi s-a întâmplat nimic.

Râsul lui aduse roșeața în obrajii ei.

– Iar te grăbești, domnișoară Prosset. Nu era vorba despre tine.

– Îți mulțumesc pentru ceai. Geraldine se ridică supărată.

– Să ştii că pentru viitor n-o să existe nici o legătură între tine şi viitoarea mea fiică.

Şoaptele tremurau pe buzele ei. Ar fi vrut să-l facă nemernic sau impertinent, dar... părăsi încăperea în vârful picioarelor, lăsându-l pe Damien pradă luminiţelor aurii din ochii ei minunaţi.

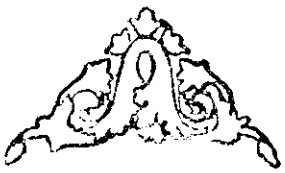

CAPITOLUL 7

Încet-încet, şcoala s-a pus pe picioare şi conform regulamentului instituit de fostul director, domnul Ferguson, s-au interzis vizitele părinţilor pentru cel puţin o lună după începerea primului trimestru.

Faptul că Manning nu contestase o astfel de decizie părea un lucru foarte ciudat, ca şi escaladarea dealului din apropierea şcolii – acelaşi după care se ascunsese cu puţin timp în urmă, s-o pedepsească pe Geraldine.

– Domnişoară Prosset, n-ai aflat încă de perioada de adaptare a elevilor din clasele mici ? o întrebă într-o zi când se întâlniră întâmplător pe cărarea dinspre plajă.

– Nu înţeleg.

– Sunt sigur că aveai de gând să încalci regulamentul.

– Tot nu înţeleg.

– Poate că ţi-ar fi totuşi necesară o lecţie.

Damien aruncă o privire dezaprobatoare spre sticlele cu limonadă și cornuri proaspete din coșul ei. Băieții sunt la începutul unei experiențe noi, sunt izolați de lumea înconjurătoare tocmai pentru a se adapta mai ușor la regimul strict al școlii.

– Adică ?

– Cornurile și cuvintele tale dulci îmi dau planurile peste cap. Mă așteptam la mai mult bun-simț din partea ta.

Geraldine alergase ținând la piept ca pe o comoară coșul cu bunătăți, fericită că putea să aducă un strop de bucurie în sufletele necăjite ale copiilor și acum...

– Îmi pare rău.

– Nu e suficient. Trebuie să mi promiți că n-o să se mai repete.

Printr-o mișcare scurtă ea răsturnă nervoasă peste stânci conținutul coșului.

– Acum ești mulțumit, domnule Manning ?

– Mă deranjează cumplit persoanele impulsive și răsfățate.

– Atunci bucură-te. Aici, băieții nu vor fi niciodată răsfățați, nu ?

– Vor cunoaște în schimb toleranța și dreptatea.

– Mai corect, ridigitatea, lipsa de afecțiune și lipsa de înțelegere.

– O să apelez la opiniile tale, domnișoară Prosset, când o să am nevoie de ele.

– Nu cred.

Înainte ca Damien să apuce s-o oprească, Geraldine era deja pe cărare.

Ajunse la Meadow House aproape gâfâind și în hol se lovi de Elliot Bethel.

– De ce nu ești la ore, Elliot ?

Ochii lui albaștri se întunecară neliniștiți.

– Am venit să-l văd pe profesor dar nu-l găsesc nicăieri.

– E în birou, lucrează la cartea lui. Vrei să te conduc acolo ?

– Nu. Oricum nu mai are importanță.

– Nu pentru că voiai să-i vorbești ai bătut atâta cale ?

– Nu era mare lucru, doar că... Vezi, nu mă pot concentra în prezența domnului Dawson... Profesorul mă înțelegea... Cu el era altfel.

– Domnul Dawson e un profesor foarte bun, Elliot.

– Da, da, știu, numai că...

Conversația lor nu înainta deși se apropiaseră de bucătărie.

– Mai e şi altceva ?

– Nu, domnişoară Gerry.

– Atunci ar trebui să te întorci.

– Da, poate că ai dreptate, mai spuse băiatul părăsind încăperea. Geraldine îl urmări un timp gânditoare, apoi intră în biroul tatălui ei.

– Te deranjez ?

– Nu, nu, intră, Gerry.

Ea intră şi-i povesti pe scurt întâmplarea cu limonada şi cornurile, descriind în culori sumbre portretul lui Mannig. La început, profesorul râse, apoi pe măsură ce relatarea ei se apropia de sfârşit, deveni rigid şi serios.

– Trebuie să-i dau dreptate, Gerry. N-am agreat niciodată purtările tale, dar pentru că Ferguson ţi-a permis să te amesteci uneori în treburile şcolii, te-am lăsat în pace. Directorul s-a schimbat şi trebuie să-i ascultăm ordinele.

Întorcându-şi ochii spre fereastra deschisă, Geraldine schimbă subiectul discuţiei fără să menţioneze vizita lui Elliot.

– Tată, cum crezi că se descurcă foştii tăi elevi ?

– Excelent, presupun. Dawson e un bărbat

pe cinste și un profesor bun. Mai bun decât bătrânul Prosset.

– Nu !

– Ba da, Geraldine. E un tip la fel de exact ca și materiile pe care le predă : geometrie și trigonometrie. Era și timpul ca devierile mele referitoare la vase și ocean să ia sfârșit.

– Nu știu dacă ai dreptate. Există și persoane care nu se pot adapta, cum e Elliot.

– Elliot e un băiat cu o capacitate intelectuală deosebită și sunt convins că într-un an se va adapta și se va vorbi altfel despre el.

– La ce să se adapteze ?

– La tot ce crezi tu, Gerry, și te rog să nu mă înțelegi greșit. Elliot nu poate fi mai presus de profesorii lui.

Ar fi vrut să se certe cu el dar ceva straniu în vocea lui autoritară – asemănătoare cu a lui Damien – o determină să se abțină și să plece tăcută în căutarea domnișoarei Bullen, cu care avea o întâlnire extrem de importantă.

Domnișoara Bullen locuia în orășelul din vecinătate și se deplasa de două ori pe săptă-

mână la Galdang, pentru a iniția copiii în tainele muzicii.

– Ați aflat că părinții lui Garry Wilson, din ultimul an, s-au gândit să-l retragă ?

– Păcat, era foarte talentat, spuse Geraldine cu amărăciune.

– Da, stilul lui se asemăna foarte mult cu Brahms. Nu-i nimic, o să mă consolez cu Peter Fuller pe care o să-ncerc să-l aduc la nivelul lui Garry.

– Ați primit o scrisoare de mulțumire din partea doamnei Moffat pentru rezultatele remarcabile ale gemenilor ei.

– Mă tem că progresele lor se opresc aici, spuse profesoara gânditoare. Timothy a exersat nouă luni „Plimbare cu sania", iar Terence, când interpretează „Luna și moliile" îți vine s-o iei la fugă.

– Dar Roger ?

– E singurul care a reușit în această dimineață să interpreteze „Distracția".

Încheiară lista elevilor cu aptitudini deosebite și organizară următoarele lecții de muzică; apoi domnișoara Bullen își văzu de treburile ei.

Geraldine chemă după ore elevii de la

cursul de muzică și-i anunță că hotărâse pentru ei o perioadă de exerciții intense pentru îmbunătățirea activității.

– Aveți dreptate, domnișoară Geraldine, veni răspunsul lui Roger, singurul entuziasmat de propunerea ei. El se retrase la pian și atacă primele acorduri din „Distracția". Notele clare și plăcute ajunseră și la urechile lui Damien Manning, care venise în vizită la profesor, determinându-l să se oprească un timp fermecat.

★
★ ★

Perioada de acomodare a elevilor din primele clase luase sfârșit. Acum părinții puteau să-și vadă din nou fiii și pătrundeau în școală aproape alergând.

Damien o întâlni din nou pe Geraldine și i spuse cu același aer superior:

– Gata, domnișoară Prosset, poți să aduci cornurile și limonada.

– Poate că... începu ea nervoasă. Nu apucă să termine propoziția, că Damien era deja departe, râzând.

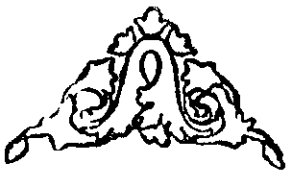

CAPITOLUL 8

Totul era pus la punct. Elevii mai mari se întorseseră în clasele lor, cei mici fuseseră distribuiți în încăperi noi, iar orele se desfășurau după programul obișnuit. Pentru cei care nu știau încă să înoate se înființase un grup de instructori și supraveghetori format din elevi din cursurile superioare. Intrările în apă se făceau după program și în oricare din golfurile delimitate prin steaguri, cu excepția părții de nord a insulei.

După ce privi puțin băieții care se bălăceau în apa curată, Geraldine se îndreptă spre locul ei preferat dintre stânci unde obișnuia să înoate.

– Îmi pare rău, domnișoară Prosset, dar trebuie să intrați în apă în zona semnalizată cu steaguri, o opri Ian MacPhail, persoana desemnată să verifice respectarea ordinelor directorului.

Geraldine se conformă supărată și puțin mai târziu, îi povesti tatălui său noul incident.

– De ce procedezi așa ? o întrebă bătrânul.

– Pentru că poruncile directorului sunt absurde.

– Chiar crezi că Manning nu se pricepe la nimic ?

– Sunt sigură. E englez și habar n-are de surfing.

Numai Elliot mai privise cu dispreț regula lui Manning referitoare la înotul între steaguri și, ca să nu-l înfrunte, prefera să se cațere pe stânci.

Într-una din zile Damien își făcu apariția pe plajă, în vestitul să costum pepit.

– Bethel nu vrea să se maturizeze, îi trânti Geraldinei fără introducere. Afișează o ostilitate supărătoare.

– Elliot a fost întotdeauna o persoană foarte sensibilă.

– Îl încurajezi ?

– Nu.

– Sper din toată inima, pentru că am văzut că te vizitează foarte des la Meadow House.

– Vine să-l vadă pe tata. Ține foarte mult

la el, se simți ea nevoită să explice.

– Dar la fiica profesorului ? La întrebarea lui, obrajii Geraldinei se înroșiră de furie. Hai, domnișoară Prosset, nu face atâta caz pentru o simplă remarcă. Uneori se-ntâmplă ca tinerii să se îndrăgostească. Ți-amintești de „Tânărul Woodley" ?

– Ești dezgustător.

– Cred că sunt aproape de adevăr. Am auzit că ți s-au făcut multe cereri în căsătorie.

Geraldine își mușcă buzele, supărată că tatăl ei dezvăluise unui bărbat total necunoscut și foarte arogant, lucruri atât de intime.

– Cei care au făcut-o au părăsit deja școala.

– Am avut dreptate, deci.

– Erau doar niște copii care nu-și dădeau seama ce fac.

– Copii de vârsta ta de-acum, domnișoară Prosset, iar Elliot se află printre ei.

– Liniștește-te, pentru tine adolescenții sunt uneori niște tânci. Depinde numai de situație.

– Dacă te referi la prima noastră întâlnire, atunci te înșeli amarnic. Am făcut greșeala să mă înfurii...

– „Te vei preda ? Te vei preda ?" repetă

Geraldine ridicând prosopul și pornind în pas vioi pe cărare.

Nu putea găsi nici un defect la clădirea pentru inițierea elevilor în tainele minunate ale învățăturii. Era spațioasă, bine luminată și aerisită, cu o curte interioară întinsă și funcțională. Rămăsese de executat doar finisajul exterior.

– Pentru pereții de interior poți alege orice fel de picturi, o sfătui Damien.

– Nu cred. Tu nu ești niciodată de acord cu ideile mele.

– Greșești. Tu nu ești niciodată de acord cu ideile mele. Ești la fel ca Bethel : rebelă, impulsivă, imprevizibilă, într-un dezacord total cu acțiunile mele.

Ea își întoarse atenția spre culorile înșirate pe masă.

– Nu-mi place roșul.

– De acord, nici mie, întări el.

– Mi-ar conveni un perete în galben strălucitor, simbolizând soarele, apoi unul albastru deschis reprezentând cerul senin, și doi pereți gri.

– Gri pentru ceață ?

– Un gri moale dar real.

– Parcă spuneai că puștii au nevoie de dra-

goste, cornuri și limonadă.

– Așa este. Ar trebui să mă gândesc și la o mobilă colorată ca să mai înveselesc atmosfera.

– Aș fi putut face și eu asta, se grozăvi Damien.

– Auzi, începu Geraldine din nou furioasă, dacă nu-ți convin metodele mele, atunci de ce m-ai mai angajat ?

– Consiliul profesoral acceptase retragerea tatălui tău și înființarea unui post de preparator. Cum tu erai singura persoană disponibilă, s-a admis să preiei aceste îndatoriri. Acum spune-mi din nou la ce culori te-ai oprit.

– În afară de culori mai am nevoie și de material didactic, domnule director.

– Pe lista mea e trecut și materialul didactic, domnișoară preparator.

– E foarte bine.

– Dacă mai ai nevoie de ceva, de exemplu : jocuri de puzzle, hărți, cretă, leagăne, îți propun să facem un drum împreună la Sydney, mâine la șase.

– Șase dimineața ?

– Da, dacă reușești să-ți faci o listă până atunci. Deci, pe mâine la șase, domnișoară

Prosset, și ar fi bine să nu mă faci s-aștept.

A doua zi la ora cinci fix, într-un costum tricotat roz, cu jacheta pe umeri, Geraldine își savura deja cafeaua pe terasa din fața casei. Cerul era înnorat și o ceață lăptoasă plutea în jur, dar aflase că spre prânz vremea urma să devină frumoasă și călduroasă, exact timpul potrivit pentru un drum la Sydney.

Damien apăru puțin mai târziu și, fără vreun comentariu, o conduse la mașina lui apoi porniră prin porțile larg deschise ale școlii, pe drumul șerpuitor de pe malul oceanului, spre Breffny. Se întoarseră spre vest la Marlborough și coborâră spre sud pe Pacific Road.

Traseul era plăcut și Geraldine se simțea minunat. Uneori dunele de nisip se confundau cu lanurile de grâu, alteori din spatele dealurilor se iveau pe neașteptate mici așezări omenești, sau zone pustii cu tufișuri răzlețe.

La ora nouă se încălzise simțitor și Damien opri în dreptul unei căsuțe înconjurate de arbori înalți și bătrâni.

– O să-ți placă locul ăsta. Mă opresc la căsuța dintre copaci când merg spre Sydney, ca să iau micul dejun...

– Nu era necesar să oprești, eu am mâncat

deja, îl întrerupse Geraldine, deși mirosul de cornuri calde îi stimulase stomacul.

Damien nu-i luă în seamă protestul și după ce făcu comanda o conduse în grădina din spatele casei.

– Locuitorii din zonă cultivă în grădinile lor scorușul de munte, foarte rar prin părțile astea ale Australiei. Știi că se spune despre el că te apără de vrăji ?

– Nu, râse Geraldine cu poftă. Mama obișnuia să spună că o grădină sădită cu propriile-ți mâini îți aduce fericire în suflet.

Se întoarseră și se așezară fără comentarii la măsuța curată pe care patroana pensiunii pusese în lipsa lor cafea, suc de portocale, ouă, șuncă, pâine prăjită, cornuri proaspete și marmeladă.

La ora 10 mașina lor intra în Sydney, un oraș mare și foarte aglomerat. Damien parcă undeva în apropierea magazinului de unde Geraldine trebuia să cumpere cele necesare pentru școală. Ea alese câteva table mici, cretă colorată, cărți, calculatoare de buzunar, creioane, ascuțitori, și se opri în dreptul raionului cu jucării.

– Ar trebui să iau niște ursuleți bruni.

– Poate koala ?

– Nu, sunt mai frumoşi ursuleţii bruni, insistă ea. Gata, domnule Manning.

Au luat prânzul la restaurantul hotelului din vecinătate, au revenit la maşină şi au pornit apoi spre zona mai puţin frumoasă a oraşului.

– Ca toate şcolile, şi Galdang are bursierii ei, îi explică Damien motivul opririi. În Villwood se află unul dintre ei.

– Ca şi Robert Keller.

– Băiatul pe care vreau să-l cunoşti nu are încă vârsta necesară testării pentru şcoală, dar aş vrea să-l vezi. Bună ziua, doamnă Betts.

Femeia care le deschisese uşa era bătrână, foarte scundă, şi părea obosită.

– În sfârşit aţi venit, domnule Manning ! se bucură ea. Mi se rupe inima când mă gândesc la viitorul lui Tom.

– Unde este, doamnă Betts ?

– Îl aduc imediat.

După plecarea ei, Damien se întoarse spre Geraldine.

– E măritată, dar soţul ei a părăsit-o pentru că n-a suportat sărăcia.

– Şi în toată perioada asta, doamna Betts

s-a ocupat singură de copil ? şopti Geraldine şi Damien încuviinţă din cap.

Femeia se întoarse repede, ţinând de mână un băieţel slăbuţ dar bine făcut, brunet şi cu o gură foarte mică.

– Bună, Tom, spuse Geraldine.

– Bună ziua, domnişoară, răspunse el timid.

– Dacă domnişoara Prosset acceptă, îl putem lua pe Tom cu noi. Ce ziceţi, doamnă Betts ?

– Sunteţi prea amabil, domnule Manning. Dacă-l luaţi pe Tom, am posibilitatea să-mi găsesc o slujbă ca să vă pot plăti cheltuielile suplimentare pentru educarea şi întreţinerea lui.

– Vă pot ajuta să împachetaţi ? interveni Geraldine.

– Desigur.

Cât timp femeile se ocupară cu strângerea lucrurilor lui Tom, băieţelul le urmări tăcut şi trist dintr-un colţ al camerei.

– Hei, Tom, te bucuri să pleci cu noi ?

– Da, numai c-o să-mi fie dor de mami.

Geraldine simţi o durere sfâşietoare şi-l strânse la piept încercând să-i uşureze sufletul, lăsându-l să plângă liniştit. Doamna Betts se

apropie, îl sărută pe obraz și-l conduse până la mașină.

Geraldine și Damien se opriră puțin mai târziu în același loc, mâncară toți trei și-și continuară drumul. Când ajunseră la Galdang era deja noapte, iar Tom dormea liniștit.

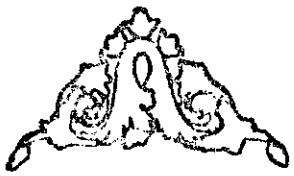

CAPITOLUL 9

Băieții îl întâmpinară pe Tom cu urale de bucurie. El era cel mai mic și deci cel mai caraghios dintre copiii Geraldinei.

– Hei, aveți grijă să nu-l călcați pe piciul ăsta cât degetul meu mic de la mâna stângă, îi avertiză Warren Phillip.

– Dacă îngenunchează e cât un cosaș, râse tare Brett Fordham.

– Îl cheamă Thomas Betts și nu e mai mic decât surorile și frații tăi, Brett, interveni Gerry supărată, retrăgându-se în casă alături de profesor. Mă tem că până la urmă-l vor răsfăța.

– Cine știe ? se întrebă bătrânul îngândurat.

La sfârșitul săptămânii lucrurile se schimbară însă, și Geraldine observă că buzunarele lui Tom se umpleau cu bani văzând cu ochii.

– Unde ai găsit atâția bani, Tom ?

— I-am primit de la Warren Phillip ca să-i perii cizmele.

— Vrei să spui că te plătește pentru treaba asta ?

— Nu numai el, o mulțime de băieți. Ei spun că am copilărit în noroi și mizerie și sunt obișnuit cu munca de jos. Credeți că banii ăștia-mi ajung să cumpăr o cutie de ciocolată ?

— Pentru cine ?

— Pentru mine și mami.

Ochii Geraldinei se umplură de lacrimi și-l ciufuli cu drag.

La prima lui masă de prânz, în prima zi, când Fergus Mathers îi anunțase pe copii tare : „Azi aveți desert jeleu de fructe", Tom Betts se ridicase brusc și vorbise neîntrebat : „Numai mămica mea face cel mai bun jeleu de fructe".

— Nu cred că domnul Manning o să se bucure când o să afle că perii încălțămintea celorlalți băieți, îl atenționă Geraldine după masă luându-l deoparte.

— De ce ? Și mami muncește.

Deși nu-i plăcea să procedeze așa, Geraldine îi povesti totuși lui Damien și el hotărî ca Tom să continue curățarea cizmelor până când va strânge destui bani ca să-și cumpere cu-

tia cu ciocolată. Apoi, trimiseră pachetul doamnei Betts cu un bilet scurt de la fiul ei : „De la Tom". Uneori, se întâlneau cu Elliot Bethel care-l îndrăgise și el pe Tom și-i construia cu plăcere bărcuțe de hârtie pe care le punea să plutească pe apă.

– Aș vrea să-l iau pe Tom în vacanță la mine acasă, domnișoară Prosset, se hotărî el într-o după-amiază. Crezi că-l poți convinge pe șefu' să-l lase ?

– Villamarine Island e cam departe, Elliot.

– Nu, nu ! Vreau să mă duc acasă la mami, izbucni puștiut speriat, iar Geraldine și Elliot nu îndrăzniră să-l contrazică.

Urmând exemplul Geraldinei, ceilalți învățători organizară și ei excursii cu elevii în mijlocul naturii. Clasa domnului Dawson pornea foarte des să exploreze tufișurile izolate în care-și făceau cuibul o mulțime de păsări interesante, în timp ce clasa lui Dennis Farwell, noul învățător, împreună cu cea a lui Neville Carter, se întreceau adesea în crosul organizat în zona golfurilor.

Într-o zi, la urechile Geraldinei ajunse zvonul că domnul Manning se mutase în Galdang.

– A primit şi oaspeţi, raportă Hilda. Aşa a spus Cora. Cora era menajera casei Galdang şi o bârfitoare renumită. Conform vorbelor ei, oaspeţii sunt două doamne. Una tânără care ocupă camera cu vedere la ocean, iar cealaltă, mai în vârstă, e mătuşa tinerei şi ocupă camera de vest.

Ele sosiseră în ziua în care, cu excepţia lui Tom care-şi aştepta cu nerăbdare mama, toţi băieţii plecaseră deja în vacanţă. Geraldine şi Tom se plimbau pe faleză când observară două doamne ce coborau dintr-o maşină luxoasă ce oprise chiar în faţa şcolii din Galdang.

– Mătuşa fetei aşteaptă în fiecare dimineaţă să-i servesc ceaiul în cameră, interveni Hilda piţigăindu-şi vocea ca s-o imite pe Cora mai bine, iar Cynthia mă întreabă mereu dacă i-am călcat rochiile.

„Deci Cynthia e numele ei" murmură Geraldine.

– Au organizat o mulţime de petreceri şi mă-ntreb de ce nu v-au invitat şi pe dumneavoastră, domnişoară Prosset.

Aceeaşi întrebare şi-o punea şi fata profesorului. Probabil că domnul Manning nu agrea ideea ca angajaţii săi să-i calce pragul şi mai

ales, să-i cunoască prietenii sus-puși.

Locatarii Galdang-ului ieșeau uneori la plimbare cu mașina și atunci Tom zărea prin geamul din spate un cățeluș pufos cu clopoțel la gât.

– Când o să-mi cumpăr un câine, o să-mi aleg unul mare și fără clopoțel, spunea cu ciudă.

În ziua în care menajera povesti că Cyntia și Damien ieșiseră cu barca în larg, Geraldinei îi veni să plângă. Își întoarse ochii spre apa liniștită, albastră și mângâiată de razele soarelui. În depărtare, insula Harvest Home, la câțiva kilometri de Capul Breffny, părea o bucățică de pământ ieșită din cărțile cu povești marinărești.

– Aș vrea să merg acolo, șopti fascinată, pornind în același timp spre Galdang și ultând complet de Tom pe care-l lăsă în mijlocul drumului.

Trase de șnurul clopoțelului și Cora își făcu apariția nervoasă.

– Nu știu dacă domnul Manning are timp de vizite, domnișoară Prosset.

– E urgent, Cora.

– O să-l anunț.

Cynthia se ivi din senin. În pantalonii albi mulați și puloverul pe gât era la fel de feminină și de fermecătoare ca în prima zi când o zărise sosind la Galdang. La coborârea lui Damien ea rămase nemișcată, atentă la fiecare reacție de pe chipul Geraldinei.

— Am auzit, domnișoară Prosset, că vrei să-l duci pe Tom la Sydney. E cumva bolnav ?

— Chiar dacă ar fi, nu mi-ar spune, îl înfruntă ea.

— Te-ai ocupat de el ?

— De ce crezi c-am ieșit împreună în fiecare zi ? Acum vrea să-l duc acasă la mama lui.

— Mă tem că nu se poate.

— De ce, domnule Manning ?

— Pentru că doamna Betts vrea să se obișnuiască la școală. Am impresia că te-ai apropiat foarte mult de puștiul ăsta.

— Și tu.

— Nu mi place ideea ca el să meargă acasă dacă mama lui a hotărât altfel.

— Consideră că e numai vina mea.

— Hei, Damien, n-ai de gând să mergem ? strigă blonda plictisită întrerupându-le dialogul.

— Imediat, Cynthia, nu mai durează mult.

Se întoarse spre Geraldine. Bine, domnișoară Prosset, atunci ai permisiunea mea să-l duci pe Tom acasă pentru câteva ore.

– Mulțumesc, domnule Mannig, mai spuse Geraldine pornind în fugă înapoi și simțind în spate săgețile ochilor Cynthiei.

Când ajunse la Tom, îl anunță gâfâind vestea cea bună.

– Hai, Tom, mami o să se bucure.

– Și eu, domnișoară Prosset.

Se grăbi spre Breffny de unde luară un tramvai spre Marlborough, apoi trenul de dimineață cu destinația sud. În cele din urmă, Tom se trezi în brațele mamei sale.

– Mi-a fost atât de greu să stau departe de el... șopti aceasta suspinând.

CAPITOLUL 10

Primii care s-au întors în școală după vacanță, au fost ca de obicei băieții din clasele mari, urmați la scurt timp de cei mici și bineînțeles părinții lor. Geraldine îi împărți pe clase și-i lăsă pe noii-veniți în grija lui Tom. Cu această ocazie, el dovedi că poseda un caracter puternic pentru un puști, și întări convingerea Geraldinei că va deveni un bărbat deosebit.

Dormitorul celor mici era primitor, zugrăvit în galben dulce și bleu, și mobilat cu dulapuri albe și pătuțuri cu scară. Directorul acceptase cu greu ca Geraldine să le acorde mai multă atenție și chiar mai multă afecțiune copiilor, încălcând astfel unul dintre principiile lui de nezdruncinat.

De câteva zile, Geraldine nu se mai gândea la școală ci la oaspeții lui Manning, întrebându-se dacă se mai aflau la Galdang. Nu

era decât o cale să verifice acest lucru, așa că porni spre casa de piatră cu inima bătând să-i spargă pieptul. Le zări pe cele două doamne de la distanță pe terasă, alături de Damien. La apropierea ei, cea în vârstă îi zâmbi amabilă iar bărbatul se ridică și păși în direcția ei.

– Vrei să vorbim ? întrebă el.

Ultima oară când o făcuseră, Cynthia nu scăpase un cuvânt, așa că Geraldine se hotărî rapid să nu scoată o vorbă în prezența acesteia, mai ales că subiectul pentru care-l deranja pe Manning era legat de copii.

Înțelegându-i neliniștea, Damien o invită în biroul său.

– În ultimul timp n-am prea avut ocazia să stăm de vorbă, domnișoară Prosset. Sclipirea din ochii lui o irită, în timp ce vocea calmă, curtenitoare continuă, înfiorând-o : După cum vezi, invitatele mele sunt încă aici. Vremea frumoasă le-a făcut să se hotărască să rămână până la toamnă.

– Va fi o vară foarte lungă, spuse Geraldine neatentă la sensul cuvintelor ei. Oricum, dacă el pricepuse ceva, nu se sinchisi să facă vreun comentariu.

— Nu mi-ai spus cum te-ai descurcat cu Tom Betts când l-ai dus acasă.

— Foarte bine. Am prins toate legăturile.

— Chiar și pe cele emoționale ?

— Da.

Geraldine se detașă un moment lung de locul în care se afla — biroul lui Damien — și revăzu cu ochii minții cămăruța strâmtă a doamnei Betts, în care, pe peretele dinspre bucătărie ceasul mare ticăia monoton, măsurând timpul.

— Ți-e frig ? reveni Damien.

— Nu, minți ea.

— Te simți bine, domnișoară Prosset ? El se ridicase pe jumătate din scaunul de la birou iar vocea-i trăda neliniștea.

— Visam cu ochii deschiși.

— Și nu era un vis prea plăcut.

Cu un efort supranatural, ea reveni la subiectul discuției lor, adevăratul motiv pentru care venise la Galdang. Manning însă nu-i mai refuză propunerile ca altă dată.

— Dacă-i vei înconjura cu dragoste pe copii, cred că se vor adapta mai ușor.

— O să fac tot ce-mi va sta în putință.

— Sunt convins, zâmbi el. În legătură cu

Tom, am observat că ești mai apropiată de el decât doamna French.

Geraldine nu mai spuse nimic, se ridică, îi mulțumi și se întoarse la Meadow House.

★
★ ★

Zilele se scurgeau liniștite, învăluite în razele călduțe ale soarelui ce le zâmbea de pe cerul senin, oglindindu-și chipul strălucitor în oceanul albastru. Numai Elliot era nemulțumit de vremea plăcută.

– Marți începe testul la fotbal și e groaznic de cald.

– Nu poți să-l amâni ?

– Nu, trebuie să respect programul. Peste trei săptămâni avem un meci cu echipa Marlborough Grammar și trebuie să fiu în formă.

La Galdang, sportul era una din disciplinele foarte sericoase și, pentru a-și menține copiii în formă, Geraldine pornea adesea chiar de dimineață cu ei pe dealuri sau pe faleză, studiind în același timp și frumusețile naturii. Așa se întâmplă că într-una din zile îl întâlni din nou pe Elliot Bethel.

– Ce mai faci, Elliot, nu te antrenezi ?

– Nu, azi e prea cald.

– Ar trebui să fii obișnuit cu clima de pe insulă.

– De obicei nu jucam fotbal pe căldura asta.

– Ce-o să faci atunci ?

– Cred c-o să particip la cursa de înot.

– Bine, dar pentru asta nu te-ai pregătit deloc în sezonul ăsta.

– La urma urmei, totul e o prostie fără sens. Băieții se îmbulzesc pe plajă... La Villamarine lucrurile stau altfel. Cât vezi cu ochii e numai nisip și nimeni în jur care să te deranjeze. Geraldine îl privi cu atenție și văzu tristețea din ochii lui frumoși. Aș fi vrut să-l duc pe Tom acolo.

– Știi foarte bine că a vrut să-și vadă mama.

– Ce ciudat, pe mine m-a așteptat acasă doar tata, singur. Mama nu suportă Villamarine, zicea că e prea liniștit. Făcu o pauză apoi continuă la fel de trist. Ea a plecat la Sidney, iar tata a rămas pe insulă. Până să se hotărască Geraldine ce să-i spună, el reveni cu violență : Ție ți-ar place, nu-i așa ?

Ea își aduse aminte brusc de copiii cu care coborâse printre stânci.

– Unde sunt copiii ? Ah, au urcat pe dealul acela înalt...

– Dacă ai veni la Villamarine ți-aș arăta coralii roz, portocalii și galbeni. Unii cresc înalți cât castelele și ascund în ramurile lor o mulțime de peștișori...

– Trebuie să plec, Elliot. Și...

– Da, domnișoară Prosset ?

– Sunt convinsă că data viitoare când te vei duce acasă, mama ta va fi acolo. Apoi porni în fugă să-și adune copiii și să revină la Meadow House. Se afla deja în biroul tatălui ei când sună telefonul. Îl ridică și răspunse :

– Meadow House.

– Sunteți cumva Geraldine Prosset ?

Ea răspunse abia după câteva secunde :

– Da. Recunoscuse vocea bărbatului de la celălalt capăt al telefonului. Era Manning.

– Poți să ieși puțin din casă ?... Ceva nu era în regulă... N-aș vrea să vin eu acolo.

– Bine.

Porni îngândurată pe cărarea bine știută, aruncând o privire la tatăl ei care se plimba neliniștit pe terasă. În scurt timp ajunse la Galdang și-l întâlni pe Damien în hol așteptând-o.

– Acum înțeleg că ai făcut bine ducându-l pe Tom în vacanță acasă la Sidney. Îi întinse o scrisoare deschisă pe care o citi cu înfrigurare.

– Bine, dar atunci nu era nici măcar bolnavă, șopti mai mult pentru sine dar el o auzi.

– Era bolnavă și muncea din greu ca să uite... Acum e moartă.

– Nu știu cum o să-i spunem lui Tom... Chiar trebuie ca noi să-i anunțăm vestea asta îngrozitoare ? El încuviință scurt. În seara asta ?

– Da. O conduse în hol apoi afară. Trecură încet pe cărare, călăuziți de stelele strălucitoare. Deschiseră ușa dormitorului. În spatele ei se afla cineva. Oare și copiii erau înzestrați cu al șaselea simț ?

– Ești încă treaz, Thomas ? îl întrebă Damien recunoscându-l.

– Da, șopti copilul.

Tom plânse puțin pentru că în mod normal nu era un copil plângăreț. Geraldine însă hohoti multă vreme, cu inima sfâșiată de durere la gândul atâtor mame care muriseră până atunci. Oare ce gândea și ce simțea Tom ?

Damien îi dăduse un calmant şi apoi îl dusese în camera Geraldinei. Se aşezase împreună cu ea lângă patul băiatului, aşteptând să adoarmă. Curând ochii lui se închiseră şi un zâmbet fericit lumină o clipă chipul palid de copil.

— Ai crede că vorbeşte cu mama lui din ceruri, rosti Geraldine printre sughiţuri.

CAPITOLUL 11

A doua zi, Damien plecă la Sidney pentru a afla amănunte legate de moartea doamnei Betts.

– Nu se hrănea niciodată cum ar fi trebuit. Toți banii se duceau pe întreținerea lui Tom, explică proprietarul căsuței în care locuise doamna Betts.

– Își luase o slujbă foarte obositoare. Am sfătuit-o să renunțe la ea, spuse un vecin.

– A murit pur și simplu fără să simtă cineva, adăugă și femeia care locuia deasupra ei.

Cei trei tăcură și-și întoarseră privirile spre Manning.

– Cu băiatul ei cum rămâne ?

– Parcă avea un tată, nu ? îl întrebară în cor. Doar n-o să i-l dați unui necunoscut ?

– N-am încotro. Băiatul nu e orfan.

Amenințat de ochii lor ca de gheață, se urcă în mașină și se întoarse în Galdang an-

ticipând discuția cu Geraldine. Ea îl aștepta deja pe o stâncă, cutremurată de un frig interior.

– Care a fost cauza morții ? întrebă fără introducere.

– Oboseala. A muncit prea mult.

– Cel puțin putem presupune c-a murit fericită.

– De ce spui asta ?

– Pentru că știa că Tom se afla pe mâini bune la Galdang.

– Sper că-ți dai seama că nu-l putem păstra aici.

– N-am înțeles.

– Legea nu ne permite să-l ținem pe Tom, atâta timp cât are un tată.

– Un tată denaturat.

– Exact. Ai știut asta de la început, la fel ca mine.

– Trebuie să-ți amintesc faptul că acest tată a refuzat să-și asume responsabilitatea creșterii propriului fiu ? Spune-mi, ai inimă ?

– Ascultă-mă, domnișoară Prosset, greșim dacă-l păstrăm.

– Mai există un motiv pentru care nu trebuie să-l dăm pe Tom tatălui său. E vorba de dragoste, domnule Manning.

O privi supărat.

– Crezi că sunt incapabil de iubire ?

– Felul în care ai abordat această problemă reprezintă cea mai clară dovadă.

Damien stătea nemișcat. Era foarte obosit din cauza călătoriei și a discuțiilor cu vecinii doamnei Betts, iar acum Geraldine îl lovea fără milă. Buzele i se strânseră dureros iar cuvintele ieșiră cu greu printre dinții aproape încleștați.

– Tom va pleca mâine, domnișoară Prosset.

– Mâine...

– Strânge-i lucrurile, nu sunt multe.

Ea se ridică și Damien îi citi cu ușurință în ochi cât de mult îl ura. Se înfioră dar în același timp încercă cu disperare să-și justifice raționamentul. Deschise gura să-i mai explice o dată, dar o închise fără să scoată un sunet.

– Ești un tip dur, domnule Manning. Așa ai fost cu tatăl meu și așa ești cu Tom.

– Ți-am mai spus că n-am avut nici o legătură cu retragerea domnului profesor.

– N-o să accept niciodată explicația ta, îl înfruntă Geraldine. Ești un tip rece, lipsit de orice sentiment de afecțiune, o mașinărie ce funcționează ca un robot. Observă că el se

enervase dar continuă cu mai multă ardoare. Oamenii adevărați, iubitori, n-ar întoarce spatele unui copil îndurerat.

– Mă bucur c-am rămas o mașinărie, altfel până acum m-aș fi dezintegrat.

– N-avea grijă, ești în siguranță, domnule director, mai spuse ea îndepărtându-se.

*
* *

Peste noapte vremea se schimbă brusc și un val de frig luă locul căldurii înăbușitoare. Geraldine deschise ochii și primul lucru pe care-l zări fu cerul înnorat. Se ghemui în patul cald, bucurându-se de clipele de pace. Puțin mai târziu, se îmbrăcă, închise cu grijă ușa camerei apoi intră în dormitorul băieților culegând din mers de pe podea un chilot mare, alb.

– Cineva a uitat să se pregătească pentru vreme re-

Urmară chicoteli înfundate și Geraldine sesiză că toți copiii râdeau de James Semple.

– Nu sunt ai mei, domnișoară Prosset, spuse el încercând s-o convingă.

– E aici o monogramă pe care scrie : J.S.

– O fi altcineva. Chiloții mei sunt din a-

mestec de lână cu mătase, iar ăştia sunt doar din lână.

– O să verific, îl asigură ea întorcându-se în cameră.

O umbră o aştepta lângă uşa întredeschisă. Era Tom. Cum îl recunoscu, îl îmbrăţişă şi-l aşeză pe scaun.

– Nu fi tristă, domnişoară Prosset. Ochii copilului o priveau grav. Mami m-a avertizat, acum e în ceruri. Nu mai are vase de spălat şi nici scări care s- obosească.

– Ai dreptate, Tom. Cine ţi-a spus toate astea ?

– Domnul Manning.

– Ai vorbit cu el ?

– Da, domnişoară Prosset. După micul dejun am făcut o plimbare împreună ca să „punem lucrurile la punct", cum zicea dânsul.

– Înseamnă că un timp o să mai rămâi cu noi.

– Bineînţeles, domnişoară Prosset. Aşa ar fi vrut doamna Betts, zicea domnul Manning.

Ciudat ! Parcă durerea-l maturizase şi mami devenise brusc doamna Betts. Şi totuşi, Geraldine era fericită. Dar de ce nu-i explicase Damien totul aşa cum făcuse cu Tom ? De ce o lăsase să se zbuciume şi să plângă ?

– O să vezi că totul se va aranja, dragul meu.

– Desigur, domnișoară Prosset.

Spre prânz mașina lui Manning opri în fața școlii și Geraldine se întinse peste geamul coborât din dreptul șoferului.

– Ar fi trebuit să mă avertizezi cu privire la situația lui Tom. El nu făcu nici un comentariu. N-ar fi trebuit să-ți vorbesc așa cum am făcut-o.

– Trebuia să ai încredere că nu-l voi lăsa pe Tom să ne părăsească.

– De ce, de ce nu m-ai oprit ?

– Ca să aflu ce e în inima ta. Acum te-aș ruga să-l grăbești pe Tom, nu mai pot aștepta.

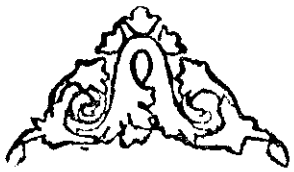

CAPITOLUL 12

După ore, Geraldine aprinse focul în biroul tatălui ei apoi se aşezară amândoi în faţa căminului şi ea-i povesti întâlnirea cu Manning.

– Explică-mi, tată, de ce m-a lăsat să trag concluzii greşite ? De ce nu mi-a spus ce hotărâse cu privire la Tom ?

– N-am nici o idee, deşi, cum tu eşti genul care se ambalează la prima scânteie, sunt convins că ia-i oferit destule ocazii ca s-o facă.

– Nu crezi că la nouăsprezece ani sunt destul de matură ?

– După mine, la vârsta asta poţi să mai înveţi câte ceva de la cei mai mari.

– Să te maturizezi înseamnă să ai răbdare, să accepţi, să te poţi controla... Mă tem că nu posed nici una dintre aceste calităţi.

– Eşti impulsivă, Gerry, dar în timp o să te schimbi. O să înveţi singură să te adapezi iar experienţa va fi destul de grea.

– Sunt deja înfricoșată.

– Trebuie doar să ai mai multă răbdare.

Ochii fetei fixau limbile albăstrui ale focului din cămin. Erau atâtea întrebări pe care ar fi vrut să i le pună, dar gândurile i-au fost întrerupte brutal de intrarea lui Matron.

– Ce cald și plăcut e aici ! spuse ea zâmbind, și Geraldine o invită să li se alăture oferindu-i un scaun.

– Ce fac băieții ?

– Phillip arată mai bine, Sanderson se vaită iar James Semple e nemulțumit de saltea. Zice că e umplută cu scoici și ne propune să-i facem rost de una de cauciuc. Am observat lipsa lui Tom.

Noi întrebări îi dădeau târcoale Geraldinei. Oare unde se duceau copiii ai căror tați nu doreau să-i întrețină ? Și parcă ghicindu-i gândurile, Matron răspunse : Tom are un tată care deocamdată nu-l vrea. Cu timpul însă... De obicei, după patruzeci de ani, instinctul patern e foarte puternic ; atunci s-ar putea ca el să-l vrea înapoi. Matron se așezase pe scaun și însăila un pantalonaș pe care-l scosese mai devreme din săculețul cu care venise. Pe de altă parte, Tom poate fi adoptat, iar cel mai

minunat tată pentru el, deşi nu e căsătorit, ar fi domnul Manning. Întrebarea e, poate domnişoara Cynthia Trenning să se angajeze într-o legătură serioasă cu un bărbat şi un copil ? Părerea mea e că nu este în stare să-şi asume o asemenea responsabilitate.

„Cynthia Trenning, mama lui Thomas ?" se întrebă Geraldine îngrijorată mai mult de faptul că aceasta urma să devină soţia lui Damien.

— Chiar şi în înalta societate lumea bârfeşte, interveni profesorul sesizând schimbarea de pe chipul fetei şi încercând să închidă subiectul.

— Se mai spune că doamnele vor reveni la primăvară şi vor închiria căsuţa colonelului Hastings.

— Pe perioada cât lipseşte el ?

— Nu, până la căsătoria domnişoarei Cynthia cu domnul Manning.

Un timp în cameră se auzi doar trosnetul lemnelor din cămin. Geraldine le privea fix, iar profesorul îşi privea fiica. „Poate că totuşi Cynthia va refuza să se mărite cu Manning" îşi repetă cu înfrigurare, dorind să-şi poată domoli bătăile inimii. „La urma urmei, numai dragostea contează.

— Lucrurile au nevoie de timp ca să se aşeze, doar ţi-am spus asta de atâtea ori, Geral-

dine, şopti blând bătrânul. „La ce se gândeşte ?" se întrebă cercetând-o curios, în acelaşi timp cu Matron.

– Uneori în viaţă, evenimentele pot lua o întorsătură neaşteptată, spuse menajera. Dacă de exemplu, domnul Manning s-ar căsători cu tine, Geraldine, totul ar fi nemaipomenit. N-am văzut niciodată pe cineva mai apropiat de sufletul copiilor. Domnişoara Cynthia e apropiată doar de câinele ei. Matron aşteptă liniştită comentariile celor doi şi pentru că ele nu veniră, îşi luă inima în dinţi şi continuă zâmbind : Ar fi bine să mai fac o inspecţie prin dormitoare. Atunci, Geraldine, suni să vezi cum vor decurge lucrurile ?

– Nu, spuse fata, adăugând apoi numai pentru sine : Şi nici n-o să mai trec pe la Galdang.

★
★ ★

Damien Manning aşteptă multă vreme la fereastră un semn de la Geraldine. La început fusese tentat să-i facă o vizită, apoi renunţase amintindu-şi că ea trebuia să-i ceară scuze pentru acuzaţiile nefondate pe care i le aruncase în faţă cu atâta înverşunare mai devreme.

Ţinea ea destul la Thomas ca să vină să întrebe ce se întâmplase cu el ?

Ridicase receptorul telefonului de o sută de ori şi tot de atâtea ori îl pusese la loc, fără să formeze numărul de la Meadow House. Fusese un prost să spere că în sufletul ei ar putea exista şi altceva în afara dorinţei de a cuceri Galdang-ul.

Se întoarse încet cu spatele la fereastră şi părăsi încăperea învăluită treptat în umbrele violet ale înserării.

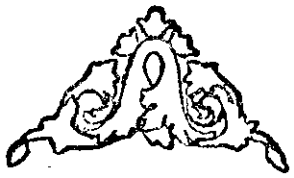

CAPITOLUL 13

Săptămânile treceau și zidul dintre ea și Damien Manning se înălța tot mai sus. Singurul lucru care-i mai lega era politețea, inevitabilă în contextul funcțiilor pe care le dețineau.

Din fericire pentru Geraldine, amănuntele cu privire la viața lui Tom circulau pe cale orală de la Cora la Hilda, apoi la Matron și uneori chiar la profesor. Aflase astfel că băiatul fusese înscris la un cămin de copii orfani de însuși Damien Manning, că se descurca destul de bine și că urma să revină la Galdang imediat ce directorul avea să rezolve problemele administrative.

În următoarele zile vremea schimbătoare a forțat-o pe Geraldine să renunțe la excursiile educative în aer liber și să se ocupe mai mult de orele de clasă, introducând în program cu această ocazie câteva idei originale.

Într-o seară telefonul școlii sună strident.

– Școala pregătitoare ?

– Da, domnule director. O singură persoană i se putea adresa așa.

– Am găsit o carte care aparține probabil unuia dintre copiii tăi.

– Și ?

– N-am fost avertizat că ai început să predai. Geraldine îngheță. Aștept, domnișoară Prosset.

– Ce aștepți, domnule Manning ?

– Să-mi explici de ce ți-ai depășit atribuțiile fără acordul meu !

– Totul a fost făcut sub atenta îndrumare a domnului Farwell.

– De când un subaltern își închipuie că poate trece peste șeful suprem, directorul școlii ?

– Îmi pare rău, domnule Manning. Am uitat cât de vitală este pentru tine subordonarea față de șeful suprem.

– La fel de importantă ca și cucerirea Galdang-ului pentru tine. Oricum, nu despre asta era vorba. Voiam să știu dacă ți-ai făcut un program pentru lecții.

– Da, păi...

– Deci ?

Geraldine respiră adânc de câteva ori.

– Cu cei mai mici lucrurile se desfășoară uneori altfel decât ți-ai propus.

– Aşa n-ajungem nicăieri. Repet : întrebarea era dacă ţi-ai organizat lecţiile după o programă stabilită în prealabil.

– Eu...

– Da sau nu ?

– Nu.

– Aşa deci.

Geraldine se lansă în tot felul de scuze legate de creierul mai puţin dezvoltat al copiilor, de puterea lor de adaptare şi asimilare, atenţia distributivă etc...

– Trebuie neapărat să stăm de vorbă. Ce părere ai de mâine după-amiază ?

– Îmi pot lua liber ?

– Te sfătuiesc să-ţi studiezi cu atenţie contractul de muncă unde sunt stipulate toate condiţiile de angajare. Rămâne deci pe mâine la ora 16.00.

Geraldine închise încet telefonul, apoi se repezi pe scări spre dormitor. Răscoli un timp prin sertare şi descoperi la un moment dat contractul semnat de ea şi directorul şcolii din Galdang

„Obligaţiile preparatorului încep la ora 9.30 şi se încheie când s-au îndeplinit în mod satisfăcător toate sarcinile pedagogice."

Deci, domnul Manning avusese dreptate.

A doua zi la ora 16.30 Geraldine dădu liber băieților și urcă în fugă dealul spre casa directorului. Ultima oară când bătuse la ușa lui Manning fusese când îi ceruse permisiunea să-l ducă pe Tom să-și vadă mama. Acum, gândul că în curând acolo se va întâlni cu Cynthia Manning, soția lui Manning, îi dădea fiori.

Păși tremurând în holul lung, cu ochii la sfinții ciopliți în lemn și bătu ușor în ușa biroului. La răspunsul lui Manning deschise și intră.

— Ai întârziat, îi spuse indicându-i scaunul liber de lângă birou.

— A trebuit să tau peste program pentru că nu-mi îndeplinisem corespunzător sarcinile cuprinse în contractul de muncă, îi răspunse înțepată.

— Pe viitor te sfătuiesc să respecți ordinele directorului, domnișoară Prosset.

— Da... domnule.

Damien privi dintr-o dată chipul tânăr, minunat și plin de viață.

— Cred c-am fost cam sever cu tine ieri, domnișoară Prosset. Trebuie să respectăm însă amândoi faptul că nu ești încă profesoară.

— Ba da.

— Numai pe hârtie. Un profesor trebuie să aibă experiență de predare.

Obrajii Geraldinei erau purpurii. Calificativele de pe diploma ei erau mai mult decât favorabile.

– Când m-ai angajat știai că nu am experiență și totuși ai făcut-o, îi trânti ea nervoasă.

– Dacă mă lași, poate reușesc să-mi cer scuze. Ea se calmă ca prin farmec și Damien își trase fotoliul mai aproape de scaunul ei. Deși îți cunosc părerea în ceea ce mă privește, te asigur că pot să apreciez la justa valoare munca unui preparator. Totuși, e bine să-ți întocmești o schemă de lucru și să încerci s-o respecți.

– Dar...

– Pentru asta trebuie să ceri mai întâi aprobarea mea, nu să alergi după domnul Farwell. În orice caz, am de gând să vorbesc și cu el mai târziu.

– Domnul Farwell nu are nici un amestec.

– Sunt convins.

– Nu te înțeleg și nu cred că te voi înțelege vreodată. Când apreciezi ideile mele și vrei să le pui în aplicare, când faci din țânțar armăsar că am început să le predau copiilor.

Sprâncenele lui Damien se apropiaseră anunțând furtuna.

– Domnișoară Prosset, eu sunt stăpânul Galdang-ului și vreau ca toată lumea să mi se supună. Inclusiv tu. Pricepi ?

Voia să-i reziste dar era ceva în bărbatul

acela care o intriga la culme.

– Asta e tot, domnule director ?

– Nu. Mai e o problemă, legată de Elliot Bethel. Nu sunt mulţumit deloc de rezultatele lui. Crezi că poţi să m-ajuţi în acest sens ?

Ar fi putut dar nu voia.

– Nu, spuse ea încet. Chiar dacă aş vrea, n-am timp. Ne vizitează foarte rar şi atunci când o face vorbeşte numai cu tata.

– Parcă-mi amintesc. Da, mi-ai mai spus asta.

De la plecarea lui Tom, Geraldine se întâlnea foarte des cu Elliot. Oare cât ştia Damien despre plimbările lor pe faleză ?

El îşi scoase tacticos o ţigară, oferindu-i tabachera deschisă pe care Geraldine o refuză politicoasă.

– E perfect, nu trebuie să te împrieteneşti niciodată cu cineva numai pentru că-ţi oferă o ţigară.

– Din păcate, nu fumez.

– Înţeleg. Am avut impresia că m-ai refuzat pentru simplul motiv că ţi-am oferit-o. Am mai observat că te irită tot ce spun sau fac.

– Îmi pare rău că nu-mi pot ascunde sentimentele, şi mai ales că nu mă pot conforma poruncilor tale.

Damien tăcu multă vreme, privind-o intens.

– Referitor la Bethel, nu-mi rămâne decât să iau măsurile cele mai drastice.

– Ce vrei să spui ? şopti Geraldine surprin-

să. Doar nu vrei să dai afară un cadru tânăr pentru că e neatent, neglijent și neinteresat.

– Nu mai fi așa teatrală, domnișoară Prosset. Cine vorbește de dat afară ? Lui Bethel i se va aduce la cunoștință foarte civilizat că nu mai avem nevoie de serviciile lui și deci, că e liber să plece.

– E același lucru.

– Ba e cu totul altceva.

– Oricum e îngrozitor.

– E singura ieșire corectă din această situație penibilă. Să nu uităm că la porțile Galdang-ului așteaptă tineri ambițioși, gata să-și pună în aplicare cunoștințele asimilate de-a lungul anilor. În cazul lui Bethel îmi pare rău numai pentru părinții lui...

Pentru binele lui Elliot, Geraldine ar fi trebuit să vorbească, dar rămase tăcută și nemișcată.

– Am crezut că voi găsi în tine sprijinul necesar în rezolvarea cazului Bethel, continuă Damien.

– Dacă tot ai de gând să-l expediezi, ce sens mai are ajutorul meu ? O să-i tai aripile...

– Cu insolența lui, n-are șanse nici aici nici în Villamarine. Te rog doar să mă înțelegi.

Geraldine nu-l mai asculta de mult. În mintea ei răsunau doar cuvintele lui Elliot : „Am rămas doar cu tata. Mama a plecat la Sydney".

În timpul acesta, Damien îi studia atent buzele moi, sprâncenele încruntate, ochii trişti, visători, aşteptându-i întrebările despre Thomas. Primise veşti de curând. Aflase că tatăl lui locuia undeva în apropierea căminului, dar că nu fusese încă localizat. Apoi mai era şi scrisoarea primită de la Tom şi pe care o ascunsese în sertarul biroului.

Geraldine nu-l întrebă însă nimic, iar el nu-i spuse nimic.

— Asta-i tot ? rosti ea într-un târziu.

— Da, îi răspunse el sesizând prăpastia ce se căscase între ei.

Apoi ea se ridică, părăsi încăperea şi casa cu uşi sculptate şi se îndreptă cu paşi grei spre Meadow House.

CAPITOLUL 14

Geraldine porni în căutarea lui Dennis Farwell pe care-l zări, după un tur scurt al şcolii, pe terenul de baschet împreună cu câţiva colegi. Îl strigă şi el se apropie în fugă.

– Den, îmi pare foarte rău, e numai vina mea. Nu trebuia să te amestec în toată povestea asta.

– Bună, Gerry. Despre ce poveste e vorba ? O privea nedumerit.

Ea-i redă dintr-o suflare o parte din discuţia avută cu Damien Manning.

– Domnul director Damien Manning a aflat de înţelegerea noastră de a preda copiilor.

Chipul lui Dennis se lumină de un zâmbet larg de la o ureche la cealaltă.

– Linişteşte-te, Gerry. Nu mi-a făcut nimic.

– Cu mine în schimb a fost foarte dur.

– Serios ?

– Da. Şi-i relată restul discuţiei cu Manning. La urma urmei, el mi-a făcut de la început o schemă cu orele de citire, scriere şi matematică, pe care am respectat-o... Nu înţeleg de

ce-a mai făcut atâta caz c-am îmbogăţit programul şi am început să predau ?

– Pentru simplul fapt că am trecut peste el. Eu m-aş fi purtat cu mult mai rău dacă eram în aceeaşi situaţie.

– Vrei să spui că după tine el e un tip blând ?

– Da. Îţi propun să schimbăm subiectul, doar e trimestrul III şi în curând vine vacanţa mare.

– Ce repede a trevut !

– Nici lui Dawson nu-i vine să creadă.

Geraldine chicoti, înveselită dintr-o dată.

– Pleci în vacanţă ?

– Nu, nu cred... Se uită la ea ca şi cum ar fi vrut să-i spună ceva dar tăcu.

– Dacă se mai încălzeşte poate facem o cursă de surfing.

– Poate... Ştii că la Galdang vor fi oaspeţi din nou ? La privirile întrebătoare ale fetei Dennis răspunse : Mătuşa şi nepoata revin în forţă.

Era limpede că Manning avea gânduri serioase cu Cynthia, dar şi Dennis... Ar fi vrut să-l strângă la piept şi să-l încurajeze. Era de-a dreptul uimitor cum o femeie reuşise să atragă deja doi bărbaţi într-un timp aşa de scurt...

De ei se apropie Neville.

– Gerry, am nevoie de ajutorul tău în privința tânărului Bethel.

– De ce eu, Neville ?

– De ce nu ? Doar e îndrăgostit de tine.

– Neville !

– N-ai încotro, Gerry, am primit ordine clare de la șefu'.

– Și ai fost de acord cu ele ?

– Nu, dar Bethel se poartă mizerabil.

– Vrei să spui că are rezultate proaste ?

Neville o privea și nu înțelegea.

– Domnul Manning a vorbit și cu mine, Neville, și am ajuns la concluzia că tinerii cu rezultate mediocre n-au ce căuta la Galdang.

– După cât te cunosc eu, Gerry, sunt sigur că exagerezi.

– Poate, puțin.

– Continuă, o încurajă curios.

– Faptul că Elliot nu face față la lupte ca Willdred și la fotbal ca Bennings, trebuie condamnat. Asta e cauza, sau...

– Sau ?

– Faptul că l-am protejat, încheie Geraldine privindu-l pe Neville. Bine, dacă vrei o să-i vorbesc. De ce anume trebuie să se ocupe ?

– De orice sport dorește. Tenisul ar fi cel mai potrivit.

– O să fac tot ce pot.

Se despărțiră și Geraldine porni în căutarea lui Elliot. Cum avea el să reacționeze ? Ultima călătorie acasă nu fusese deloc un succes și cu

siguranță era rănit. Își propuse să aibă mai multă răbdare cu el.

Pentru asta l-a invitat la o plimbare pe faleză. Era la fel de înalt ca Damien Manning, dar mult mai slab și cu un ten foarte palid.

— În ultima vacanță am vrut să-l iau pe Thomas la Villamarine, începu el. V-aduceți aminte, domnișoară Geraldine ?

— Da, Elliot.

— Ce s-a mai întâmplat cu el ? Când se întoarce ?

— Nu știu.

— Nu v-a anunțat ?

— Nu, Elliot.

— Atunci o să-l rog eu s-o facă.

— Deocamdată n-ar fi un lucru prea înțelept. Domnul Manning e tare nemulțumit de rezultatele tale și trebuie să recunoști că ți-ai cam pierdut entuziasmul.

— Da, răspunse el simplu.

— În acest caz, domnul Manning este pus în situația să te roage să pleci, Elliot. Băiatul părea total neafectat de știrea ei. Nu înseamnă nimic pentru tine ?

— Ah, ba da. Atâta timp cât tu te afli aici la Galdang. E singurul motiv pentru care nu plec. Să nu râzi de sinceritatea mea, totul e ascuns adânc în inimă... toată dragostea mea pentru tine...

— Te înțeleg foarte bine, Elliot.

— Dragostea mea e altfel decât cea a părinților mei. De fapt, ei nu s-au iubit niciodată cu adevărat. Ridicase vocea într-o notă aproape isterică. Dar nu toți oamenii trebuie să fie ca ei. Nici noi nu vom fi ca ei. Vino cu mine la Villamarine, Gerry, și n-o să ne mai întoarcem niciodată.

— In vacanța trecută l-ai invitat pe Tom.

— Atunci am făcut o excepție.

— Nu-i adevărat, Elliot. Tu simți nevoia de iubire de oriunde ar veni ea, independent de sex, vârstă sau persoană.

— Nu pricep.

— Tu nu ai nevoie de dragostea unei persoane ci de a tuturor.

— Cum de-nțelegi toate astea ?

— Pentru că și eu am simțit la fel când mi-a murit mama.

— Dar dragostea aceea minunată numai pentru o persoană ai simțit-o vreodată ?

— Nu, șopti Geraldine, dar realiză imediat cutremurându-se ca de un șoc — pentru că era pentru prima dată când i se întâmpla așa ceva — că nu era adevărat.

Merse multă vreme, neatentă la pescărușii care se învârteau în jurul lor bătând din aripi și la valurile mari ce spălau stâncile ascuțite de pe țărm. Cum putea să-i displacă și să iubească o persoană în aceeași măsură ?

– Sunt un nenorocit, spuse Elliot. Nu trebuia să te supăr. Uneori nu știu nici ce fac. Aș vrea atât de mult să pot pleca la Villamarine, s-o văd pe mama... Îți promit că o să fac un efort să trec probele pentru testare.

– Gândește-te bine, Elliot.

Geraldine se simți dintr-o dată foarte obosită și lăsându-l pe Elliot să privească oceanul, porni spre casă.

CAPITOLUL 15

Băieţii plecaseră în vacanţă urmaţi la o zi de Matron şi Hilda. Profesorul şi Geraldine rămăseseră singuri într-o casă acum plină de ecouri.

— Parcă aud încă voci prin colţuri şi paşi pe scări, spuse bătrânul, şi Geraldine îl asculta neliniştită de calmul lui aparent, cu gândul încă la cuvintele lui Elliot.

Într-o dimineaţă plecă la cumpărături în Breffny şi-l întâlni pe colonelul Hastings care-i sărută mâna cu gentileţe.

— N-am ştiut că pleci din nou în expediţie, colonele.

— Joia viitoare cu Blue Peter. Ştii că pe această perioadă Plimsoll e închiriată de domnişoara Trenning şi mătuşa ei ?

— Da, murmură ea visătoare. Colonelul nu-i lăsă însă prea mult timp de gândire.

— Traseul meu o să atingă Sorrento, Capri, Pisa, Montreux, Paris şi apoi...

Geraldine făcea eforturi mari să-l urmărească.

– Nicăieri nu e mai frumos ca la Breffny și în căsuța Plimsoll.

– S-ar putea, deși domnișoara Trenning e de părere că din Galdang priveliștile par mult mai frumoase.

Deci mătușa și nepoata sosiseră... Dar la urma urmei nu era treaba ei. Îi ură colonelului „bon voyage" și escaladă dealul înapoi spre Galdang. Trecu pe lângă clădirea din piatră cu capul plecat și nu se opri până când nu ajunse la Meadow House.

Era o zi foarte călduroasă și profesorul îi promise fiicei sale să pornească împreună într-o plimbare pe faleză.

– Hai, cartec mea poate să mai aștepte. Să ne bucurăm cât mai mult de soarele fierbinte și aerul proaspăt al oceanului. Mă gândeam să ieșim într-o zi la pescuit. Ce zici, Geraldine?

– Ar fi minunat, dragul meu, dar prefer placa mea de surf.

– Bine, atunci du-te dar să fii atentă, o sfătui bătrânul rămânând pe mal.

Ea ocoli și porni pe partea sudică a insulei. Găsi un loc plăcut și sălbatic unde se dezbrăcă repede, aruncându-și hainele la nimereală peste prosopul de plajă. Gărzile și steagurile domnului Manning lipseau, așa că putea să înoate liniștită, bucurându-se din plin de apa rece și căldura plăcută a soarelui.

Iubea la nebunie surfingul. Îi plăcea să aştepte valul uriaş mângâind suprafaţa sclipitoare a apei, să urce pe coama lui menţinându-şi echilibrul cu braţele şi să se lase purtată până la ţărm.

La un moment dat zări pe cineva care-i flutura prosopul galben. Era Denis Farwell. Îi făcu semn să intre în apă dar el o refuză categoric clătinându-şi capul. În cele din urmă se lungi pe placă şi bătu apa cu braţele până simţi nisipul sub picioare.

– M-a trimis şefu' să-ţi spun să înoţi în partea cealaltă, o anunţă scurt.

– Poftim ?

– Îmi pare rău, Gerry, astea-s ordinele.

– Dar e vacanţă, Den, se plânse ea. Plaja e liberă şi apa te primeşte cu braţele deschise.

– După Manning, nimic nu este într-o libertate totală. Te-a informat că plaja şi golfurile aparţin Galdang-ului ?

– Sigur, numai că mi se pare o înşelătorie. Băieţii au plecat o dată cu personalul de serviciu şi el continuă să dea ordine.

Prin tăcerea lui, Dennis o aprobă. Nici el nu mai suporta directivele lui Manning şi mai ales prezenţa lui zilnică lângă Cynthia Trenning. Se întoarse la Geraldine care turba de furie.

– Hai, Geraldine, poţi înota şi pe partea cealaltă.

– Nu.

– Înțelege că n-ai încotro.

– Dar nu vreau, Den.

El îi măsură trupul delicat dar bine făcut, în costumul de baie sumar și începu să-l urască pe Manning că-l trimisese tocmai pe el pentru o treabă așa de murdară.

– Uite, Geraldine, se hotărî brusc, mergi în zona permisă și arată-i ce poți.

– I-ar trebui și șefului o lecție, nu ?

– Du-te, o îndemnă luându-i prosopul și hainele.

Fata se aruncă în valuri și dispăru în depărtare.

Când Dennis se întoarse la Cynthia și Manning, directorul își scosese ochelarii fumurii și privea cu mare atenție un punct în valuri.

– I-am transmis mesajul tău, spuse Dennis.

– Înoată prea departe.

– Se descurcă.

– E o tânără irresponsabilă... Acum ce face ? Vrea să se sinucidă ? Geraldine înainta tot mai departe în larg. O s-o încurce.

– Mă-ndoiesc, o apără Dennis. E o înotătoare foarte bună.

– Calitățile de înotător n-au nici o legătură cu prostia. Damien sări de pe locul său și apucă placa de surfing aflată în apropiere. Geraldine își întoarse capul și-l zări înaintând într-o viteză uluitoare.

– Întoarce-te ! îi strigă el.

– De ce ? Şi aici e tot proprietatea Gol-dang-ului ?

– Întoarce-te, prostuţo, eşti la un pas de moarte.

– Ştiu să înot.

– Ascultă-mă, vântul îşi schimbă direcţia şi în curând vor fi nişte valuri care te vor acoperi.

– Mă descurc.

– Domnişoară Prosset, ai trecut peste limita de siguranţă. Te rog, întoarce-te. Această politeţe îl costă un efort suplimentar dar era prea îngrijorat ca să-şi mai cântărească vorbele. Ai dovedit tot ce ţi-ai propus să dovedeşti... acum hai să ne-ntoarcem spre ţărm.

– La timpul potrivit. Tu poţi să te întorci, n-am nevoie de asistenţă.

– Ştii bine că nu te pot lăsa singură.

– Atunci vino şi ia-mă. Râsul ei provocator acoperi :n timp îndelungat zgomotul apelor învolburate, apoi se stinse ca prin minune. Undeva, foarte aproape de ei, aripa unei vieţuitoare fioroase strălucea în razele soarelui strecurate printre stropii de apă. Inima Geraldinei încetă să mai bată şi un strigăt ascuţit de groază i se strecură printre maxilarele încleştate. Manning sesiză pericolul dar nu puse nici o întrebare.

– Ţine-te de placă şi păstrează-ţi calmul ! strigă el.

– E un rechin, îl avertiză ea. Întoarce-te, întoarce-te !

– Nu, vin spre tine. Ţine-te de placă ! Ajunse lângă ea continuând s-o încurajeze. E greu să ne atace aici, unde valurile sunt aşa de înalte. Rămâi la suprafaţă.

– Nu pot... nu pot. Vocea ei abia şoptită trăda teroarea.

– Atunci fă cât mai mult zgomot... şi Gerry... Gerry... nu uita să te ţii bine de placă. Dar Geraldine era convinsă că era cu mult mai bine să stea nemişcată şi pericolul ar fi trecut mai repede. Loveşte apa cu picioarele şi ţipă cât poţi de tare ! comandă Damien. Fă ce-ţi spun, Geraldine !

Încercă să-l îndepărteze de locul primejdios dar nu reuşi decât să se agaţe mai strâns de trupul lui puternic. Atunci Damien o plesni peste faţă încercând s-o readucă la realitate.

– Adună-te dacă vrei să ieşim de-aici, îi spuse cu brutalitate. Vine un val imens. Urcă-te pe placă şi păstrează-ţi echilibrul la fel de bine cum ai făcut-o şi înainte.

– Nu pot !

– Prinde placa !

– Nu pot... nu pot...

O lovi cu şi mai multă forţă, apoi o trase în braţele lui pe placă, întâmpinând valul înlănţuiţi până ajunseră la ţărm. În timpul acesta, rechinul alungat de tumultul apelor înota liniştit.

Damien o cără pe Geraldine pe nisip. Toată energia ei dispăruse și era moale ca o cârpă. Dennis Farwell alerga spre ei.

– Ridică-te ! ordonă Damien.

Ea începu să plângă încet, epuizată de frică și efort. O pălmui din nou cu violență, oprindu-i lacrimile.

– Îți face plăcere să mă lovești cu atâta cruzime.

O privi furios.

– Da, am vrut din toată inima și mi-a făcut plăcere. Ești o sălbăticiune care trebuie domesticită. Își eliberă brațul și o lăsă să cadă pe nisip exact în clipa în care Dennis Farwell ajunsese lângă ei și o prinse. În spatele lui, Cynthia îi întindea lui Damien un prosop viu colorat.

– Cred că e timpul s-o duci acasă, Farwell, porunci Manning.

– Nu cred că e o idee prea bună. Cu excepția tatălui ei, la Meadow House nu e nimeni care să aibă grijă de ea.

– O să se simtă mult mai bine în casa ei, insistă Damien.

– Vorbești prostii, interveni Cynthia care asistase la toată scena. Trebuie s-o luăm la Galdang.

– Nu... nu... murmură Geraldine la fel de înfricoșată de idee ca de imaginea rechinului

negru. !a-o înainte, Dennis, vin după tine. Încercă să se ridice dar picioarele n-o susținură decât trei pași, apoi se prăbuși la picioarele lui Dennis. Damien luă prosopul din mâna Cynthiei și șterse cu atenție chipul palid și gâtul subțire, apoi o luă în brațe și porni cu ea spre casă.

CAPITOLUL 16

Geraldine stătea întinsă pe pat, cu o pernă sub cap şi alta sub picioare, învelită într-un halat lung roz pe care Cynthia insistase să-l îmbrace. Era ceva straniu în bunătatea Cynthiei. De ce-l voia pe Manning şi nu pe Dennis, care o sorbea din ochi ?

„Ce fetiţă drăgălaşă, deşi acum arată îngrozitor..." îşi spuse Cynthia privind-o cu interes şi aşezându-se pe marginea patului.

– Cum te mai simţi ? întrebă imediat ce ochii fetei se deschiseră.

– Mult mai bine de când „el" a dispărut.

– EL ? „Trebuie să fie vorba despre rechin", se gândi Cynthia, amintindu-şi că exact cu o seară înainte când Geraldine ţipase – probabil din cauza unui coşmar – Damien fusese primul care dăduse buzna în camera ei.

„Nu e aici", o liniştise căutând în toate ungherele întunecoase ale încăperii.

– De când sunt la Galdang, Cynthia ? întrebă Geraldine.

– De ieri după-amiază. Acum e ora 10.

– Tata...

– A fost anunțat și ne-a dat aprobarea să te mai ținem.

– Să rămân...

– Având în vedere că ți-a plăcut Galdang-ul mereu...

Ar fi vrut s-o întrebe de unde știa, dar s-a mulțumit să spună doar atât :

– Cred că ți se pare ciudat.

– Pentru mine Galdang-ul reprezintă doar cărămidă și mortar.

– Vorbești aproape ca tata, cu diferența că lui îi place să fabuleze mai mult.

– Înseamnă că e un bărbat sensibil.

Prin fereastra deschisă ochii Geraldinei admirau explozia albastră a oceanului în timp ce buzele murmurau numai pentru ea :

– Orașul Barbarilor... obsesia mea...

*
* *

Damien puse cu grijă tava cu ceai pe măsuța de lângă pat.

– Trezește-te, ai zăcut destul. Se așează pe patul îngust, foarte aproape de trupul ei subțire înfășurat în cearșafuri. Te-am înghesuit ? Nu e prea mult loc în dormitorul ăsta.

– Nu-i nimic.

Nu-și putea întoarce ochii de la fața ei delicată cu ochi mari și gene lungi. Se transfor-

mase într-o domnișoară adorabilă... Se simțea atras de ea într-un mod ciudat, irezistibil. Aproape sări în picioare.

– Ți-am dat de lucru, domnule Manning.

– Poate, puțin, dar a trecut.

– Mă bucur și aș vrea să-mi cer scuze.

– Ai făcut-o deja când ai spus că te bucuri.

– Mă bucur pentru că ai început să uiți și vreau să-mi cer scuze pentru că ieri m-am purtat stupid.

– Demonii au dispărut ? indică Damien din ochi colțurile camerei.

– Definitiv.

– Și n-o să te mai supere ?

– Sper că nu, deși a fost îngrozitor.

– Într-adevăr.

– M-am avântat în larg pentru că eram convinsă că nu știi surfing, se confesă Geraldine.

– Ai vrut să mă faci de râs ?

– Da.

– Ce te-a determinat să crezi c-aș fi un ageamiu ?

– Faptul că ești englez.

– Te deranjează cumplit originea mea. Cunosc destui englezi care ar putea să pună în umbră o mulțime de australieni.

– Se poate, îi acceptă ea ipoteza. Acum îmi pare rău c-am gândit așa despre tine.

– Ce-ar fi să facem o plimbare cu barca până la Harvest Home ?

– N-ar fi o idee prea bună.
– Înseamnă că încă te temi.
– Nu.
– Ba da, te temi de El.
– Nu. Nu vreau să merg cu tine.
– De ce ?
– Pentru că ne aflăm în tabere diferite. Suntem chiar dușmani.
– La Galdang, s-ar putea, domnișoară Prosset, acolo însă... Putem considera Harvest Home un teren neutru.
– Poți să-l consideri cum vrei, domnule Manning. Nu merg.
– Păcat, aș fi vrut să-l văd și știu de la tatăl tău că și tu ai vrea.
– Ai vorbit cu tata ?
– Da. L-am văzut pe profesorul Prosset și a fost de acord cu această excursie.
– Nu merg.
– După accidentul de ieri m-am gândit că o plimbare cu barca ar grăbi vindecarea ta. Am putea discuta despre viitor, domnișoară Prosset.
– Nu pot să merg. Nu mă simt încă în putere și picioarele mele tremură întruna.
– Dacă din clipa asta te ridici și faci puțină gimnastică prin cameră, o să-ți revii până după-amiază.
– Domnule Manning, dacă ți-ai propus această excursie ca un fel de scuză la felul brutal în care te-ai purtat cu mine ieri...

– Motivul este că vreau să văd Harvest la fel de mult ca și tine, domnișoară Prosset. Damien se îndreptă spre ușă. Mă duc să pregătesc barca.

CAPITOLUL 17

După plecarea lui Manning, Geraldine sări din pat și privi multă vreme insula liliachie din depărtare, învăluită într-o ceață lăptoasă. Harvest Home o chema. La orizont un nor negru prevestea furtuna dar îl ignoră și cobori scările în fugă. Jos, Damien observase și el norul dar se întoarse cu spatele pentru a nu umbri bucuria de pe chipul fetei.

Porniră devreme. Trăgând adânc în piept aerul sărat al oceanului, Geraldine aștepta pe mal până când Damien reuși să pregătească barca. Ochii lui străluceau de o bucurie nouă, ca ai unui copil în fața unei jucării minunate.

— Am hotărât să renunț la barca cu motor. Așază-te acolo și nu te mai agita.

— Te pricepi la bărci ?

El nu-i răspunse. Se mulțumi numai să vâslească tăcut, îndepărtând ambarcațiunea cât mai repede cu putință de golful încercat de curenți vagabonzi. După un timp, îi povesti istorioare amuzante despre aventurile marinari-

lor care navigau pe mări şi oceane, auzite încă de pe vremea copilăriei în Cornwall. Apoi, cântă cu vocea lui baritonală, într-un dialect englezesc, un cântecel de călătorie pe care-l fredonă şi Geraldine.

– Descopăr lucruri noi şi interesante la tine, domnule director, spuse ea.

– Nu poţi să laşi Oraşul Barbarilor acolo unde e ?

– Nu.

– O să-ţi treacă imediat ce intrăm în zona neutră, Harvest Home.

– N-am ajuns încă.

– Într-adevăr. Mai înainte însă trebuie să ne oprim să pescuim. Ridică vâslele pe neaşteptate, îi întinse Geraldinei o undiţă în timp ce pe a lui o aruncă departe, cu abilitate. O bună bucată de vreme stătură nemişcaţi în aşteptarea prăzii, apoi deodată în cârligul lui Damien se agăţă un peşte lung, cenuşiu ce scosese capul din valuri. Geraldine îl urmări încruntată şi Damien înţelese mesajul ei. Se aplecă şi eliberă peştele, nu fără părere de rău. Ea îi studie atentă gura fermă, ochii negri umbriţi de sprâncene lungi, stufoase şi părul uşor înfoiat de vânt. Iată bărbatul pe care-l iubea. El, sigur pe puterile sale, gata oricând să-şi croiască drumul în viaţă, fără să renunţe însă la nici o bucăţică din proprietatea sa decarece în con-

cepția lui „a renunța" însemna a fi slab, lucru caracteristic numai femeilor.

Își întoarse capul prea încet și ochii ei întâlniră ochii lui, înțelegând astfel că Damien Manning îi citea gândurile și-i cunoștea toate secretele.

Vremea se schimbă brusc dar ea nu îndrăzni să-i întrerupă activitatea de strângere a undițelor, fascinată de jocul degetelor lungi și puternice. Deodată el își înălță capul spre cer și bombăni nervos :

— De ce nu m-ai avertizat că vine furtuna ? Și cu o expresie de nepătruns, desfăcu vâslele cu repeziciune, apoi îi întinse o pelerină. Pune asta pe tine.

— Nu vreau.

— Fă ce-ți spun.

— Dar nu plouă încă.

— N-ai auzit ce-am spus ?

Îl ascultă și se îmbrăcă cu mișcări automate.

— Vrei să te ajut ? îl întrebă de două ori din cauza vântului puternic iscat dintr-o dată, observând încercările lui neputincioase de a păstra echilibrul bărcii.

Damien se întoarse pentru o clipă, suficient ca să-i prindă sclipirea din ochi și fața acoperită de glugă prea mare. O față pe jumătate serioasă, pe jumătate amuzată, născută parcă să caute necazul cu lumânarea.

— Domnule Manning, pot să te-ajut ? repetă ea.

– Da, stând liniștită pe locul tău. Mă descurc mai bine singur, am mai făcut-o și cu alte ocazii.

– În Anglia, nu rezistă ea să adauge.

– Exact, în Anglia. Doamne, femeie, ai impresia că Australia are prioritat și în privința furtunii ?

Cerul era negru iar oceanul arunca asupra lor valuri care-i acopereau parcă vrând să se răzbune pentru că nu-i luaseră în seamă avertismentele.

După un timp care i se păru o veșnicie, Damien strigă spre Geraldine :

– Ține-te strâns !

Ea închise ochii îngrozită și deodată simți că barca se împotmolește în ceva, oprindu-și zdruncinăturile. Apoi, deschise ochii și observă că se aflau undeva la mal, iar un bărbat în vârstă necunoscut încerca s-o ajute să coboare.

– E o vreme mizerabilă ! strigă el. V-am văzut de departe și mi-am închipuit că veniți aici.

– Unde suntem ? întrebă Geraldine abia simțindu-și picioarele.

– Unde ați fi vrut să ajungeți ?

– Insula Harvest Home, răspunse Damien în locul ei. Și dacă nu mă înșel, suntem chiar acolo.

– Adevărat.

– Atunci trebuie să fii Clem Athol.

– Clem Athol e numele meu. Luați-o înainte

și veți descoperi foarte ușor adăpostul meu. Mă întorc imediat.

Ținându-se strâns, cei doi înaintară clătinându-se prin ploaia deasă ce-i izbea în față fără milă. Când ajunseră în fața căsuței, Manning împinse ușa cu umărul și se strecurară înăuntru fără să vadă nimic. Apoi, dintr-o dată se făcu lumină de la chibriturile pe care Damian le aprinse pe rând.

CAPITOLUL 18

N-ar fi putut să spună cu certitudine dacă au stat acolo doar câteva minute sau câteva ore... Tropăitul lui Athol spulberă însă atmosfera plăcută care-i învăluise şi liniştea strecurată în sufletele lor. Când pescarul puse pe măsuţă lampa cu gaz, Geraldine se afla într-un colţ al camerei iar Damien în cel opus. Lumina alungă umbrele întunericului scoţând în evidenţă mobilierul sărăcăcios, cu un pat îngust în mijloc.

– E o colibă sălbatică, spuse bătrânul crezând că cei doi erau soţ şi soţie.

– Dânsa e domnişoara Prosset, explică Damien, iar eu sunt Manning de la Galdang.

Athol zâmbi şi strânse uşor mâna delicată a fetei.

– Îmi pare rău, aici e un singur pat şi ăla de campanie.

– Vă aparţine, domnule Athol.

– Nu, domnişoară. Dumneavoastră vă aparţine, deşi Harvest Home nu e obişnuit să primească oaspeţi peste noapte.

– Sper să rămânem doar una, vorbi şi Da-

mien privind încruntat prin fereastră la furtuna dezlănțuită ce îndoia copacii.

— E o noapte în care vremea-și face de cap, domnule Manning. Bine că v-ați putut adăposti chiar și în umilul meu adăpost.

— Un refugiu binecuvântat, spuse Geraldine.

Athol înclină capul mulțumit și aprinse focul în cămin.

— O să vă fac niște cacao cu lapte și puțin zahăr, dar va trebui să împărțiți singura ceașcă pe care o am.

Și bătrânul aduse cacao atât de fierbinte încât Geraldine i-o oferi mai întâi lui Damien care o întrebă uluit :

— Nu-mi vine să cred. Ești chiar tu, domnișoară Prosset ?

Ea nu-i răspunse și luă din mâna bătrânului una din păturile pe care i le întinsese.

— Dumneavoastră, domnișoară, o să dormiți în pat, domnul Manning lângă foc, iar eu ceva mai departe.

— E totuși un avantaj să fii femeie, spuse Geraldine întinzându-și oasele obosite pe patul îngust.

Se așezară cu toții și pescarul îi vorbi multă vreme lui Damien. Ea le ascultă un timp vocile șoptite, apoi ele se contopiră într-un singură voce dispărând, treptat, înlocuită de un somn greu, adânc. Când se trezi mai târziu, furtuna încetase dar era încă noapte. Deși nu făcuse

nici o mișcare, Damien simți că e trează și spuse :

– Geraldine...

– Da ?

– Te simți bine ?

– M-am simțit bine de când am plecat.

– Nu-ți mai e teamă ?

– Nu.

– Bravo.

– Am încredere-n tine.

– Va trebui să țin minte asta.

– Și eu. Știi, îmi place să-mi imaginez o mulțime de lucruri ciudate, ca...

– Ca ?

– Ca Tom.

– Ți-a trebuit cam mult până să-i pronunți din nou numele.

– Și ție.

– Am crezut că l-ai uitat.

– Iar eu că tu l-ai uitat.

– Când am pornit spre Sydney te-am asigurat că n-o să-l las baltă niciodată.

– Și totuși, nu mi-ai mai vorbit despre el.

– Îți vorbesc acum. E bine și aparent fericit. A trimis o scrisoare pe care a semnat-o : „De la Tom".

– Așa cum scria pe pachetul cu ciocolată al doamnei Betts.

– Da.

– Ce se va întâmpla cu el ?

— Deocamdată nimic, până când poliția nu-l găsește pe tatăl lui.

— Și dacă atunci când o să-l găsească o să-l vrea pe Tom numai pentru el ?

— Să nu uităm că e al lui, Geraldine.

— Dar de ce ? Nu l-a vrut niciodaă când trăia doamna Betts.

— Nu cunoaștem decât versiunea ei.

— Și vrei să spui că n-ai crezut-o ?

— Eu am crezut-o, dar autoritățile...

— Ce vrei să spui ?

— Poate că doamna Betts a fugit departe cu fiul ei fără să-i spună și soțului. Nu e nimeni care să confirme cuvintele ei.

— Și atunci ?

— Tom va rămâne în grija statului și va fi adoptat.

— Tu vrei să se-ntâmple așa ?

— Trebuie să ajut autoritățile, deși nu-mi face plăcere, dar doresc să rezolvăm toate problemele. Să ții minte, Geraldine.

Athol își schimbă poziția și sforăi de câteva ori întrerupându-le discuția.

— Nu te înțeleg... șopti ea.

— Ce nu înțelegi ? Am spus foarte clar că-mi place să rezolv toate problemele.

Geraldine nu-l mai putea asculta, pleoapele ochilor ei deveniră brusc foarte grele și se lăsă purtată de aripa unui somn profund, fără vise.

Se trezi la primele raze ale soarelui, o dată cu Damien.

– Unde e domnul Athol ? întrebă buimăcită.

– A dispărut o dată cu vântul. Deşi nu ne-a promis, presimt că e vorba despre un mic dejun cu peşte din abundenţă.

– Te pricepi să pregăteşti peştele ?

– Noaptea trecută am aflat de la Clem o reţetă cu peşte fript pe grătar, între frunze de bananier.

– Sunt şi banane pe-aici ?

– Sigur... Mi s-a făcut o foame de lup.

Geraldine se întinse pe spate, privindu-l cu admiraţie.

– Simt un miros plăcut dar total necunoscut.

– Sunt mere Winespas, Russells. M-a informat Athol.

– Îmi place Athol, e un bătrânel de treabă.

– E şi foarte înţelept, adăugă Damien. Şi-a creat aici o lume minunată care-l defineşte. Cam acelaşi lucru mi-l doresc şi eu : un loc unde să fiu eu însumi, alături de o singură persoană.

– Asta înseamnă că nu eşti singur.

– Draga mea Geraldine, n-ai aflat că doi oameni care se iubesc devin prin dragostea lor o singură fiinţă ?

Ea nu-i răspunse. Continuă să stea întinsă, ciudat de fericită, gândindu-se că-şi va aminti mereu cămăruţa modestă, luminată la început de lampa cu gaz, apoi de focul din cămin, şi

spre dimineaţă de razele timide ale soarelui ; de ritmul ploii pe acoperiş, mirosul de mere coapte, râsetele şi conversaţia lor şoptită. Adâncită în visul ei, nu-l simţi pe Damien apropiindu-se decât în clipa în care-i vorbi :

– Cred că vine micul dejun. O ajută să se ridice strângându-i mijlocul subţire şi o lipi de pieptul său absorbindu-i mirosul dulce de scorţişoară. Ea îi simţi prezenţa, înfiorată plăcut de atingerea lui experimentată.

Brusc uşa se lovi de perete şi bătrânul pescar îşi făcu intrarea nestingherit.

– Aţi avut noroc, am prins o cambulă, îi anunţă vesel.

– Şi e deja pregătită, adăugă Geraldine curăţând masa.

– Serviţi-vă cât e cald, domnişoară Prosset. Nu vă sfiiţi să vă folosiţi degetele, ele au fost inventate cu mult înaintea furculiţei.

Într-adevăr nu era nevoie de furculiţă. Carnea moale, albă şi dulce se desfăcea uşor de pe oasele mari, şi Geraldine era sigură că nu mâncase niciodată ceva mai bun.

Băură ceai de plante, sporovăiră, apoi Clem îi însoţi într-un tur al insulei. Curând sosi şi clipa despărţirii.

– Puteţi porni înapoi, oceanul s-a liniştit, îi sfătui bătrânul. Vă mulţumesc pentru vizită

– Şi noi îţi mulţumim, Clem.

– O să mai veniţi ?

Damien privi spre Geradline și ea știu că-i așteaptă răspunsul.

– Mulțumim, Clem, repetă nesigură.

– O să revenim, răspunse Damien în locul ei.

Se întoarseră tăcuți și se despărțiră la fel. Ea porni spre Meadow House iar el spre Galdang.

CAPITOLUL 19

„Dragă Geraldine, încă n-ai aflat că doi oameni care se iubesc devin prin dragostea lor o singură ființă ?"

Încet-încet, pe negândite, Geraldine se predase singurului bărbat pe care-l iubea din toată inima : Damien Manning.

– Chipul tău e luminat de un zâmbet fermecător, Gerry. Ei bine, nu-mi spui nimic ? întrebă profesorul curios, deși bănuia despre ce era vorba. Damien ?

– Da, tată.

– Mă bucur.

– Mă așteptam să te bucuri pentru mine.

– Acum pot să mor liniștit.

– Oh, tată, iar glumești.

Râseră împreună, își spuseră o mulțime de prostii, își amintiră de vremuri trecute. Mai târziu, Geraldine avea să-și aducă aminte de seara aceea minunată și de ultimele lui cuvinte.

*
* *

Cu o dimineață înainte de începerea școlii, își luă coșul și porni la cumpărături în sat. La întoarcere, în dreptul ei se opri o mașină lungă, galbenă ca părul Cynthiei. Portiera se deschise și glasul blondei răsună vesel :

– Iată sirena care era gata-gata să se-nece. Norocul tău c-a apărut Damien. Cynthia râse un timp singură, apoi își mușcă buza de jos și continuă pe alt ton : Urcă, domnișoară Prosset, te duc acasă.

– Nu, mulțumesc, domnișoară Trenning, prefer să merg pe jos.

– Cu coșul plin ? Nu fi prostuță. Urcă.

Geraldine n-o putea refuza și se așeză pe scaunul de alături.

– Ți-ai revenit ?

– Da, mulțumesc.

– A avut dreptate Damien. Cui pe cui se scoate.

– Poftim ?

– Excursia cu barca.

– Ah, da.

– A fost bine ?

– Excelent.

– Mă bucur că ți-a plăcut și ție Harvest Home. Când am fost prima dată acolo, Damien se cam îndoia c-o să-ți placă.

Dimineața senină, care se anunțase perfectă, se transformă brusc în cea mai nefericită zi din viața Geraldinei. Harvest Home, zgomotul ploii, cămăruța îngustă, râsul lui Damien,

merele coapte și bătrânul Athol, toate păreau acum un vis urât.

– Mulțumesc, domnișoară Trenning, spuse puțin mai târziu coborând.

– Oricând, domnișoară Prosset.

– La revedere.

În fața casei se întâlni cu Matron.

– Domnul Manning a sunat de două ori și a zis să vă duceți la Galdang.

Aruncă coșul plin pe un scaun și porni înapoi. Sfinții sculptați îi zâmbiră trist și când vru să ciocănească ușa se deschise larg.

– Geraldine...

– Bună dimineața, domnule Manning, răspunse ea rece.

Zâmbetul de pe chipul lui frumos dispăru ca prin farmec.

– Deci a fost o greșeală.

– Poftim, domnule Manning ?

– Cel puțin recunoaște c-a fost o greșeală ! strigă furios. Nu te pura de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

– Nu te-nțeleg.

– Te porți ciudat. Se uita la ea simțind că furia-l sufocă. Iubirea apare doar o dată în viață și ea era acolo, în inima lui ca și în inima ei. Numai că Geraldine nu voia să recunoască.

– Ai trimis după mine ?

– Da. Își luă cu greu ochii de la ea, încercând să se controleze. Am primit trei telefoane

de la distanță și patru locale, de la unii din părinții copiilor pe care-i pregătești.

— Și ?

— E vorba de o epidemie de pojar.

— Ce facem, în cazul ăsta ?

— Am hotărât ca cei care au reușit să mă sune deja să rămână acasă. Ceilalți, care sunt pe drum, trebuie anunțați să se întoarcă.

— Poți să-i contactezi ?

— Am făcut-o deja cu o parte din ei. N-am reușit să dau de Qenton, Boscastle și Ellerslie. Se opri derutat. Toată dimineața făcuse planuri să plece împreună să-l vadă pe Tom, acum totul părea fără sens. Miercuri n-o să ai ore, domnișoară Prosset.

— Cât crezi că va dura toată treaba asta ?

— O să primești mai multe amănunte de la Matron care e mai documentată în privința epidemiei de pojar.

— Ai de gând să pleci undeva ?

— Da, o să lipsesc vreo două zile.

— Eu ce o să fac în perioada în care copiii sunt bolnavi ?

— Exact ce ai făcut și înainte. Pregătești școala pentru viitorii elevi.

Îl aprobă, neștiind dacă era bine să plece sau să mai rămână.

— Asta e tot, domnule Manning ?

— Da, mulțumesc, domnișoară Prosset, mai spuse el fără să-și ridice ochii din hârtii. Geraldine părăsi camera îndurerată.

CAPITOLUL 20

Profesorul se purta ciudat. Povestea o mulțime de întâmplări amuzante din copilăria Geraldinei și se cufunda adesea în gândurile lui, rămânând cu privirile pironite undeva pe linia orizontului.

Într-o seară la cină, își felicită fiica :

— Mulțumesc, draga mea, a fost o masă excelentă.

A doua zi Geraldine plecă împreună cu Dennis Farwell să întâmpine primul lot de băieți după epidemia de pojar. Dennis era incredibil de tăcut și se vedea foarte clar că o durere ascunsă îi măcina sufletul. Ar fi vrut să-i spună cuvinte plăcute dar Geraldine era prea copleșită de propria-i suferință.

Gara se umplu de puști zburdalnici și printre ei îl descoperi pe Mark, neastâmpăratul, pe Neville și chiar pe Elliot.

— Cum a fost acasă, Elliot ?

— Nu prea bine, îi răspunse acesta bosumflat.

— Ți-ai văzut mama ?

– Da.

– E vreo speranță să rămână cu voi ?

– Nu, nu cred. Necazul e că pe vremuri, când ea și tata erau căsătoriți, totul era altfel.

– Pe-atunci ai tăi trăiau tot pe insulă ?

– Da, dar locuiau la un hotel de lux al cărui proprietar era chiar tatăl meu. Cu timpul, el a renunțat la afacerile cu hotelul și s-a mutat în Villamarine într-o căsuță. L-a atras munca de recoltare a nucii de cocos și prelucrarea ei în șampon, ulei de gătit etc. Era o muncă fascinantă.

– Mamei tale nu i-a plăcut ?

– I-a plăcut la început, apoi, când am plecat la școală, s-a hotărât să ne părăsească.

– Poate că era prea singură, sugeră Geraldine.

– Așa am crezut și eu, cu toate că-mi venea foarte greu să accept. Tata e un bărbat inteligent, atrăgător, plin de surprize. Într-un cuvânt, un om cu care nu te plictisești. Munca însă l-a absorbit, a strâns mulți bani și a cam uitat de mama. I-a construit totuși o casă în Sydney, în care s-a mutat și n-a vrut să se mai întoarcă. Sunt convinsă că în sufletul ei e foarte singură, dar nu îndrăznește să ne spună.

– Anul viitor o să rămâi acasă definitiv. Nu, Elliot ?

– Da. Tata vrea să mă inițieze în tainele muncii lui, dar pentru mine, el și mama sunt mai importanți ca oricând. Băiatul izbucni în

hohote de plâns și Geraldine îl mângâie ușor pe umăr. Gata, mi-am revenit, spuse el după un timp ștergându-și obrajii.

— Ar fi bine să te duci acum cu băieții în autobuzul domnului Farwell, îl îndemnă Geraldine indreptându-se spre autobuzul ei.

Ajunseră destul de repede și ea se grăbi s-o ajute pe Matron să instaleze copiii mici. Apoi, își căută tatăl dar nu-l găsi nicăieri.

— Matron, l-ai văzut cumva pe tata ?

— Dacă mă gândesc bine, nu l-am mai văzut de azi-dimineață.

Geraldine o căută pe Hilda care-i răspunse la fel.

★
★ ★

Bătrânul cobora cărarea încet, șoptind îndurerat :

— Helen... draga mea Helen... așteaptă-mă...

Se opri și întoarse capul spre clădirile vechi ale școlii apoi spre marginea prăpastiei. Se aruncă dintr-o dată în adâncul ei și trupul lui slab se lovi de stâncile ascuțite.

Începuse deja să se întunece dar Geraldine continua să-și caute părintele. În cele din urmă Matron o sfătui să intre în casă și să-i lase pe Neville și Dennis să facă treaba asta pentru ea. Când se întoarseră după câteva ore, fata le sări în față neliniștită.

– Tata ? întrebă cu teamă.
– Da, Geraldine.
– E... e...
– Trebuie să fii tare. A murit, Geraldine.
– „...vasele cară carne înghețată, lemn, lână..." își aminti cu ochii plini de lacrimi. Nu se mai putea stăpâni, o durea prea tare. Profesorul plecase cu barca lui și nu avea să se mai întoarcă niciodată.

CAPITOLUL 21

Faptul că numai ea nu ştiuse de boala profesorului o făcea să sufere şi mai mult.

– Nu te învinovăţi, o încurajă domnul Dowson. Aşa a vrut el.

– În ziua în care a murit, mi-a povestit că i-ai oferit o noapte de neuitat, o masă de neuitat... vorbi şi Hilda. V-aţi depănat amintirile, aţi râs, aţi fost fericiţi...

Cu toate cuvintele lor care doreau s-o îmbărbăteze, Geraldine rămânea în continuare nemişcată, mută şi nefericită, învinovăţindu-se pentru că nu-l observase mai atentă, pentru că nu ghicise mai devreme suferinţa din trupul lui ostenit.

„Oh, Geraldine, ai fost oarbă toată vremea !"

La vestea morţii fulgerătoare a profesorului Prosset, Damien Manning se întoarse urgent şi se opri direct la Meadow House.

– Am o mulţime de lucruri pe care aş dori să ţi le spun, dar mai întâi de toate trebuie să dai câteva amănunte poliţiei.

– Da, da... poliția. Buzele ei tremurau în același timp cu degetele ce strângeau brațele fotoliului.

Damien ar fi vrut s-o țină la piept, s-o ajute să treacă mai ușor peste durerea care o măcina, dar nu îndrăzni să facă nici un pas spre ea. Părea o statuie de gheață imposibil de atins.

– Vor fi doar niște întrebări obișnuite, reveni în șoaptă. Nu te teme, voi sta lângă tine.

Cei de la poliție veniră și plecară în grabă, iar Geraldine și Damien rămaseră din nou singuri. Ea-și înălță capul și spuse :

– Știam că va muri într-o zi, dar oare a fost bine să-și întâmpine sfârșitul absolut singur ?

– N-a fost singur, spuse Damien pe un ton foarte blând, încercând să n-o supere și mai tare. Ea-i aruncă prima privire de la moartea tatălui. În inima lui mama ta i-a stat mereu alături.

– Ai dreptate.

Era o zi liniștită, fără vânt. Putea auzi murmurul valurilor trăgând după ele râuri de nisip, asemeni vuietului ce răsună în cochiliile părăsite.

Ar fi trebuit să-și ceară scuze dar știa că nu asta aștepta Damien de la ea.

Și-au băut ceaiul în liniște, apoi el i-a întins o scrisoare și Geraldine a recunoscut scrisul școlăresc al profesorului. Era o singură pa-

ginâ prin care-i spunea că era foarte bolnav, că o iubea şi, mai presus de orice, nu dorea s-o întristeze.

„Dumnezeu m-a binecuvântat cu două femei minunate. Îţi mulţumesc pentru tot, Geraldine, dar acum aş vrea să mă-ntorc la Helen." Puţin mai jos, semna simplu : „Tata".

Damien ieşi şi o lăsă să parcurgă singură puţinele rânduri, scrise cu degete tremurânde. După plecarea lui ea se ridică şi porni cu paşi repezi spre camera ei.

A doua zi, când strângea lucrurile profesorului, Hilda îi întinse o scrisoare. Observând literele strâmbe şi plicul urât mirositor, Geraldine o deschise curioasă. Depeşa începea cu „Dragă domnişoară Prosset" şi se încheia cu „Bert Betts". Era scrisă de tatăl lui Tom care-i cerea o întâlnire. „Dacă te interesează amănunte despre Tom, mă găseşti mereu la această adresă.

Primul ei gând se îndreptă către Damien Manning, al cărui număr de telefon îl formă imediat.

– Ce este, Geraldine ?

– Voiam să ştiu dacă programa mea de lucru îmi permite să lipsesc doar câteva zile din Galdang.

– Se poate aranja. Unde vrei să mergi ?

Deşi n-avea nici un drept să-i pună o astfel de întrebare, Geraldine îi răspunse totuşi :

– La Sydney, domnule Manning. Am o mătușă acolo care vrea să mă vadă.

– Vrei să-ți trimit o mașină care să te ducă până la Marlborough ?

– Nu-i nevoie, din Breffny o să iau autobuzul.

– Dacă ai mai avea răbdare o zi, două, te-aș putea duce chiar eu.

– Nu vreau să te deranjez, și pe urmă, mătușa mea e nerăbdătoare să mă vadă.

– Bine, domnișoară Prosset. Aș dori totuși să discutăm ceva înainte de plecarea ta. Poți veni acum până la Galdang ? Sau poate diseară la cină ?

– E prea târziu.

– O să te aștept la cină, insistă el.

La ora 20.00, Geraldine îl sună pretinzând o durere de cap.

– Îmi pare rău. Voiam să-ți vorbesc despre Tom Betts.

– Unde e ? Aș vrea să-l vizitez.

– La căminul Mount Clifford. Cum te mai simți ?

– Nu prea bine, cred c-o să mă bag în pat.

– O idee excelentă. Ne vedem dimineață, da ? Pleci cu același tren ?

– Da.

Geraldine se sculă la primele raze ale soarelui, se îmbrăcă repede, își aruncă niște lucruri într-o geantă și coborî în fugă.

CAPITOLUL 22

Când văzu Mount Clifford din depărtare, inima Geraldinei începu să bată cu putere. Înăuntru era o atmosferă plăcută. Îl zări pe Thomas pe una din terasele din spatele clădirii.

— Bună, domnișoară Prosset.

— Bună, Tom.

Se priviră zâmbind apoi porniră ținându-se de mână prin grădina cu flori și arbuști exotici.

— Mai am un vizitator, domnișoară Prosset. E mătușa Beth.

Geraldine încercă să ghicească cine era acea rudă îndepărtată de care nu auzise nimic până atunci, deși ochii băiatului voiau s-o convingă că era o persoană foarte apropiată lui.

— Mătușa Beth vine des pe-aici ?

— De câte ori poate și i se permite.

— Spune-mi, Tom, ești fericit ?

— Da, dar...

— Lasă, o să te-ntorci la Galdang.

– Nu vreau să te supăr, domnișoară Prosset, dar câtva timp n-o să vin la Galdang.

– De ce, Tom ?

– Mătușa Beth spune că...

Băiatul îi povesti multe lucruri interesante despre mătușa Beth apoi își aduse brusc aminte de moartea profesorului Prosset.

– M-a întristat foarte mult dispariția domnului profesor.

– Îți mulțumesc, Tom. Și pe mine m-a întristat.

După un timp, Tom o părăsi și se întoarse însoțit de o femeie necunoscută.

– Iat-o pe mătușa Beth.

Femeia se uită la Geraldine și zâmbi.

Unde mai văzuse oare ochii aceia mari, căprui și zâmbetul din colțul gurii ? Curând însă clopoțelul sună și vizita se încheie.

– O să mă-ntorc sâmbătă, spuse Beth spre băiat.

– Să nu uiți ce mi-ai promis ! îi strigă el.

– N-o să uit, râse mătușa întorcându-se spre Geraldine și pornind împreună cu ea în direcția ușii. E vorba despre o ramură de coral, îi explică pe drum.

– Da ? Înseamnă că ești mama lui Elliot.

– Olwen Bethel, se prezentă femeia întinzând mâna.

– De când îl vizitezi pe Thomas ?

— De când am primit scrisorile lui Elliot. I-am scris apoi domnului Manning și el mi-a dat adresa.

— Elliot e un tânăr pe cinste, spuse Geraldine.

— Așa este. Mama lui Elliot nu părea deloc nefericită de despărțirea de soț și de copil. Ea strânse mâna Geraldinei și se depărtă cu un mers legănat.

Fata o urmări multă vreme, cu gândul la Elliot, apoi se întoarse în sala de așteptare și după ce-și comandă o cafea, scoase agenda în care-și notase adresa domnului Betts. Sorbi încet lichidul fierbinte, apoi plăti și chemă un taxi.

— Casa pe care o căutați e acolo, îi spuse șoferul oprind. Îmi pare rău, nu pot să vă las mai aproape.

Îi plăti și înaintă spre grupul de bărbați care fuma la lumina unei reclame.

— Aici e Cowry Lane ?

— Ce număr ? întrebă cineva.

— Numărul 7.

— Persoana ?

— Betts.

— Pe-aici.

Îl urmă până în dreptul unei uși unde bărbatul o lăsă singură. Geraldine ciocăni cu teamă.

— Intră. Păși cu frică, studiind încăperea insalubră. Nu prea-ți place casa mea, zise

bărbatul neras, duhnind a băutură proastă, răstignit pe canapeaua jegoasă.

– Ești tatăl lui Thomas ?

– Da.

Era un bărbat slab și înalt, cu ochi pierduți în fundul capului și priviri rătăcite.

– Am auzit că ții mult la Tommy al meu, domnișoară Prosset.

– Într-adevăr.

– Crezi c-o să-i placă locul ăsta ? Geraldine nu-i răspunse, îl privea doar înțepenită. Am fost bolnav și nu știu unde e acum.

– La Mount Clifford.

– Ai fost la el ?

– Da, chiar în după-amiaza asta, și nu ți-a menționat deloc numele.

– Sărmanul Thomas, n-a avut nici un motiv s-o facă. Ți-am spus doar că am fost bolnav.

– Văd că ești mai bine acum. N-ar trebui să aranjezi un pic lucrurile ?

– Aș face-o cu plăcere dac-aș avea bani. O privi semnificativ. Dintr-o dată, mintea Geraldinei înțelese ce se ascundea dincolo de plicul lui misterios.

– Nu, spuse cu fermitate.

Cu o mișcare fulgerătoare, bărbatul fu lângă ea.

– Ai dreptate, nu e un loc potrivit pentru un copil. De ce să nu-l lăsăm acolo unde se află el acum ?

– Ce vrei să spui ?

— Să rămână la cămin... Aș fi putut să-l iau dacă aș fi avut condiții normale de trai... Aș putea chiar să semnez actele de adopție...

— Adică renunți la el ?

— E greu, desigur, doar e sânge din sângele meu, dar trebuie să mă gândesc la binele lui. Nu-i așa, domnișoară Prosset ? Îl iubești, nu-i așa ? Am dedus din scrisori.

— Ce scrisori ?

— Ale lui Tom pentru mama lui... „Domnișoara Prosset a zis"... „Domnișoara Prosset a făcut"... Îți ofer șansa de a-l cumpăra pe Tom.

— Ești nebun ? Știi doar că nu-l pot lua atâta timp cât sunt necăsătorită.

— O fată așa de drăguță ca tine ? Ochii lui injectați o cercetară cu lăcomie. O să te căsătorești într-o zi.

— N-am bani, domnule Betts.

— Haide, ai bătut atâta cale, ți-ai permis un taxi... doar nu te aștepți să cred că n-ai un cent. Cât ascunzi în gentuța aia drăgălașă ?

Degetele ei înghețate strânseră materialul mătăsos al poșetei.

— Mai am doar banii pentru camera de hotel și de drum, murmură îngrozită.

— Cât ? insistă el. Disperată, Geraldine deschise geanta și bețivul își strecură înăuntru o mână murdară. Asta-i tot ?

— Da.

— Nu mai e nici un buzunar secret pe undeva, prin rochie ?

– Nu, nu, doar banii din geantă.

Putea să scape... Făcu câțiva pași înapoi, profitând de neatenția lui dar... deodată, o mână puternică îi opri retragerea.

– Nu așa de repede, domnișoară.

– Ai banii mei, ce mai vrei ?

– Aș vrea să-ți mulțumesc... să-ți mulțumesc sărutându-te.

Era din nou aproape, foarte aproape. Îi putea simți răsuflarea acră.

– Adevărul e că nu m-am așteptat să arăți așa de bine, domnișoară Prosset. E ziua mea norocoasă și abia acum înțeleg de ce Tom te place așa de mult.

Când o atinse, Geraldine își înconjură sânii cu brațele, apoi îl împinse cu toată puterea. Efortul ei părea inutil față de forța bărbatului care se apropia tot mai mult. Deschise gura să țipe.

– Taci, spuse el lângă buzele ei înfiorate. Oricum n-o să te audă nimeni. E singura cameră locuită din clădire, și cu spatele la stradă. N-o să-ți fac nici un rău, doar un sărut pentru bani...

Și totuși Geraldine țipă. Îl lovi cu picioarele și mâinile, țipă o dată, de două ori, de trei ori... apoi auzi zgomot de pași pe scări și ușa zbură din balamale.

Betts rămase încremenit cu brațele-n aer. Primele cuvinte ajunseră cu greu la urechile Geraldinei.

— Nu acum, e prea șocată. Era o voce cunoscută. Un bărbat care vorbise peste umăr cu cineva din spatele lui și pe care-l recunoscu imediat ce pumnul lui lovi cu precizie falca lui Betts, trimițându-l la podea. Damien Manning.

Îl urmă mută pe scările întunecoase, spre taxiul oprit în stradă. Șoferul o recunoscu și spuse :

— Ea e, domnule. Am adus-o mai devreme la locuința lui Stevens.

Adresându-se lui Damien, Geraldine îl corectă amețită :

— Nu, era Betts.

Manning nu spuse nimic și când ajunseră la hotel o conduse în camera ei. După ce închise ușa cu piciorul, o privi furios.

— Ai fost inconștientă ! Într-un fel, mi-aș fi dorit să se fi întâmplat.

— Ce ? îl întrebă neliniștită.

O privi stupefiat și simți o căldură în inimă. Îi prinse bărbia și-i mângâie cu blândețe obrazul moale.

— Vorbești serios ?

— Da. În ochii ei se citea uimirea, îngrijorarea, inocența.

— Geraldine, nu mai ești un copil.

— Ce s-ar fi putut întâmpla, domnule Manning ?

Urmă o pauză lungă până când el vorbi din nou.

– Asta ! Îi prinse trupul într-o încleștare dureroasă și o pipăi din cap până-n picioare, cu o sălbăticie greu de descris. Apoi, la fel de brusc, mâinile lui o mângâiară ușor, cu o dorință și o foame ce așteptau răspunsul ei ca să se dezlănțuie. Geraldine se lăsă pradă senzațiilor minunate ce-i străbăteau trupul tânăr și deschise buzele anticipând sărutul. Dar el nu veni, și când deschise ochii Damien părăsise deja camera.

CAPITOLUL 23

O trezi un zgomot ce venea din dreptul uşii de la intrare. Deschise încet şi o întâmpină o tânără în uniformă – probabil din personalul hotelului – cu o tavă plină cu bunătăţi.

– Domnul de la 37 a comandat micul dejun pentru dumneavoastră. Zicea că sunteţi foarte obosită.

– Mulţumesc, şopti Geraldine stânjenită, urmărind-o cum aseza tacâmurile pentru două persoane pe măsuţa din mijlocul camerei. După plecarea cameristei fugi în baie, se spălă, se îmbrăcă şi abia apucă să-şi descurce părul încâlcit, când îşi făcu apariţia Damien.

– Credeam că o să te găsesc încă în pat.

– N-am fost atât de speriată şi n-am lucruri de schimb ca să-mi permit să lenevesc în pat.

– Nu ? Va trebui să ne ocupăm de acest capitol cât mai repede cu putinţă.

– Nu e necesar. Oricum voi pleca foarte curând.

– Presupun că da, spuse el privind strada aglomerată. Când se întoarse, chipul lui purta

aceeași mască de indiferență pe care o avusese cu o seară înainte. Mi-e foarte foame. Vrei să servești tu ?

Îl servi tremurând din toate încheieturile și mâncară în liniște, aruncându-și pe furiș priviri cercetătoare.

— Ai terminat ? Imediat ce primi răspunsul ei afirmativ printr-o înclinare a capului, Damien trase de șnurul clopoțelului și rugă camerista să strângă masa. Își aprinse apoi o țigară și fumă un timp, savurând aroma plăcută și fumul albăstrui.

— Aș vrea să-mi explici episodul de ieri, domnișoară Prosset, începând cu scrisoarea „domnului Betts".

Geraldine sesiză tonul ironic și-l privi încercând să lege evenimentele.

— De ce-i pronunți numele așa ?

— Pentru că e vorba de Stevens și nu Betts.

— Așa a spus și șoferul.

— Și avea dreptate.

— Atunci... atunci domnul Betts unde e ?

— E mort și n-ar trebui să-l compătimești. Era un bețiv la fel ca prietenul lui, Stevens. Aștept explicațiile tale, domnișcară Prosset.

— Cum a murit Betts ? îl întrerupse ea. Tom știe că e orfan ?

O durere ascuțită o făcu să-și plece ochii așteptându-i răspunsul dar Damien îi luă mâna, o strânse ușor și-i spuse în șoaptă :

— Aștept, Geraldine.

— Când am primit scrisoarea m-am simțit neputincioasă, la capătul unui drum fără sens.

Damien o privi cu afecțiune, căutând gânduri ascunse.

— Nu exista nimeni căruia să-i poți împărtăși durerea ta ?

— Nu.

— Înțeleg. Era dezamăgit. Continuă.

— Am vrut să-l văd pe Thomas și pe bărbatul care zicea că-i e tată.

— Cu ce tren ai plecat ?

— Cu primul, devreme... Am prins autobuzul spre Breffny.

— Spune-mi, când am vorbit la telefon aveai deja în cap acest plan ?

— Da.

— Și ai venit direct aici ?

— Da, am avut noroc să găsesc o cameră la primul hotel care mi-a ieșit în cale. Am sunat apoi la Mount Clifford și am obținut aprobarea să-l vizitez pe Tom. M-am mirat că el n-a adus vorba despre tatăl său, dar am uitat cepede pentru c-am întâlnit-o acolo pe mama lui Elliot.

Manning nu făcu nici un comentariu cu privire la vizita doamnei Bethel.

— Dacă l-ai fi întrebat pe Tom, ai fi aflat că Betts nu i-a făcut nici o vizită.

— Cum a reacționat când a aflat de moartea tatălui ?

– Nu cred că l-a durut prea tare. Geraldine se cutremură. Gândește-te numai ce eliberare înseamnă pentru el această dispariție.

– Ce legătură are Stevens în această poveste ?

– Și eu aș vrea să aflu... Spune-mi ce s-a întâmplat când ai plecat de la Mount Clifford.

– Am luat un taxi spre Cowry Lane.

– Era adresa din scrisoare ?

– Din moment ce m-ai găsit acolo...

– Te mai întreb o dată : Era adresa de pe plic ?

– Da.

– N-ai realizat nici o clipă că faci o prostie ?

– Nu. De ce crezi ?

– Ai văzut și singură ce ți se putea întâmpla, o certă nervos. După aceea ?

– Mi-a arătat camera în care dorea să-și aducă fiul și mi-a cerut bani ca s-o mobileze.

– L-ai refuzat ?

– Da. Atunci s-a oferit să-l vândă pe Tom...

– Știu, a încercat și cu mine, o întrerupse Damien.

– Cu tine ?

– Numai prin scrisori.

– De ce nu mi-ai spus ?

– Tu mi-ai spus ? îi întoarse întrebarea. Ce s-a mai întâmplat pe urmă ?

– Am deschis geanta și l-am lăsat să ia toți banii pe care-i aveam. A râs și...

– Și ?

– A încercat să mă sărute ca să-mi mulțumească. Am simțit că înnebunesc... era o brută...

– Și ai început să faci scandal, râse Damien amintindu-și. Un scandal infernal.

– Asta-i tot. Acum aș vrea să aud și povestea ta.

El îi spuse pe scurt că Betts era de foarte multă vreme căutat de poliție și că de aceea lipsise de la înmormântarea soției. Prin nu se știe ce împrejurări, Steven ajunsese în posesia lucrurilor doamnei Betts și evident, a scrisorilor lui Tom din care aflase de domnișoara Prosset și Galdang.

– Deci, Stevens voia să câștige bani pe spinarea lui Tom. Sărmanul copil...

– De ce spui asta ?

– Mă gândesc la faptul că el s-ar putea să moștenească defectele tatălui.

– Crezi în moștenirile ereditare ?

– Tu nu ?

– Nu. Medicina modernă arată că în transformarea unui tânăr mediul contează mai mult decât aspectul ereditar al problemei. În acest sens, doamna Betts a avut o contribuție inestimabilă.

– Ce ai făcut când ai primit scrisoarea de la Stevens ?

– Am trimis-o poliției.

– Ar mai fi o întrebare, spuse Geraldine.

– Știu. Vrei să știi cum am aflat de scrisoarea ta. Ești o persoană care nu se încrede în nimeni, Geraldine. Deși știu că mă vei condamna pentru asta, o să-ți spun adevărul. Am fost nevoit să-ți sparg biroul. Ea nu-i răspunse. Te-ai comportat ca un copil răsfățat, credul și fără experiență. Cred c-ar trebui să mulțumești Cerului și mie pentru c-ai avut norocul să ajung la timp.

– Trebuie să dau o declarație la poliție ?

– Nu-ți face griji, le-am răspuns eu.

– Și Tom ? Acum e orfan și poate fi adoptat, nu ?

– Da.

– Putem să-l luăm ? îl întrebă cu speranță în glas.

– O să te bucure faptul că viitorul lui Tom a fost deja aranjat.

– Adică, a fost adoptat ?

– Da.

Cum reușise oare Manning să obțină adopția ?

– Sigur că mă bucur, dar parcă spuneai că pentru asta trebuie ca...

– Da, domnișoară Prosset ?

– Cei care adoptă copii trebuie să fie căsătoriți. Nu ?

– Păi, cei doi sunt căsătoriți.

Ochii Geraldinei se plecară aproape înlăcrimați. Deci Damien și Cynthia se căsătoriseră... Cynthia acceptase totuși un bărbat cu un băiețel necunoscut.

– Vrei să-ți dau detalii ?

– Nu... nu, mulțumesc. Am anticipat.

– Sigur. Damien era din nou dezamăgit. Ar fi vrut atât de mult să-i vorbească despre doamna Bethel, dar se ridică și se plimbă un timp prin cameră. Dacă tot ești în Sydney, nu vrei să faci niște cumpărături ?

– Nu.

– Atunci ești pregătită să ne întoarcem ?

– Nu vreau să mă întorc.

– Nu uita că ai semnat un contract, o avertiză el rece. Ea își mușcă buzele până la sânge. N-avea bani, nici casă... Trebuia să se-ntoarcă. Hai, n-o să fie chiar așa de rău, o încurajă el citindu-i gândurile încâlcite. Cel puțin acasă o să fii aproape de Orașul Barbarilor.

– Ce vrei să spui ?

– Vreau să spun că va trebui să te predai prima, Geraldine.

Il privi uluită. Ea se predase cu puțin timp în urmă, bărbatului pe care-l iubea, într-o cămăruță întunecoasă mirosind a mere coapte...

– Sunt gata de plecare atunci când și tu o să fii pregătit.

– Bine. Plecăm imediat.

Porniră cu mașina lui pe același drum spre căsuța dintre copaci, unde se opriră să mănânce.

— Îmi pare rău, dar e singurul loc unde se mănâncă bine.

Mâncară, apoi se îndreptară spre casă și cu cât se apropiau, cu atât inima Geraldinei devenea tot mai grea.

CAPITOLUL 24

De la întoarcerea la Meadow House, Geraldine nu făcu altceva decât să se dedice trup şi suflet muncii sale de preparator.

Într-o zi, Marton veni la ea cu lista pentru aprovizionarea de iarnă.

— Nu e momentul potrivit pentru aprovizionarea cu citrice, o certă ea pe supraveghetoare.

— Bine, dar domnul Manning a cumpărat deja nişte portocale la un preţ rezonabil. Geraldine le examină şi constată că erau de cea mai bună calitate. Încă o dată, Damien Manning îi submina autoritatea şi asta o înfuria cumplit.

Reveni supărată la copii, nu înainte însă de a-i oferi câteva minute lui Neville.

— Geraldine, ai vorbit cumva cu Bethel ? Aş vrea să-l includ în echipa de prim ajutor ca să participe la concurs.

— Ultima oară am vorbit cu el în trimestrul trecut şi atunci mi-a destăinuit că-i place foarte mult tenisul.

— Eu m-am gândit la echipa de prim ajutor. E singura modalitate ca să-l scoatem din sta-

rea de apatie în care se află. Îmi promiți c-o să încerci să-l convingi ?

– Nu cred c-o să ajung la vreun rezultat atâta timp cât el are probleme grave acasă.

– Înțeleg. Mi se pare ciudat că șefu' n-a adus vorba niciodată despre asta.

– Poate că nu știe.

– Ar trebui să-i spui și lui.

Și pentru binele lui Elliot, Geraldine se convinse încă o dată că trebuie să acționeze cât mai repede.

– O să vorbesc din nou cu Elliot.

– Bine, mulțumesc, domnișoară Prosset.

– La revedere, Neville.

După-amiază îl întâlni pe Elliot cocoțat pe o stâncă din vecinătatea Galdang-ului, cu un pachet de cărți sub brațul stâng.

– Bună, Elliot.

– Bună, domnișoară Prosset.

– Te-am căutat peste tot. Voiam să-ți spun că am întâlnit-o pe mama ta la Sydney.

– Adevărat ?

Nu observă nici o sclipire de entuziasm pe fața lui rigidă.

– A zis să-ți transmit toată dragostea ei.

– Chiar așa ?

– Hei, Elliot, ce-i cu tine ?

Băiatul întoarse repede o pagină din cartea de istorie dar nu reuși s-o păcălească.

– N-am mai primit nici o veste de la părinții mei.

– Mai bine decât să primești vreuna proastă.

– Cel puțin dacă ar fi fost împreună... Închise cartea cu brutalitate.

– Nu-ți mai plânge de milă, interveni ea supărată. Poate că exagerezi, poate că nu s-a întâmplat nimic. Părerea mea e că ar fi mai bine ca până la vacanță să aștepți liniștit și să speri. Ai putea chiar să participi la concursul de prim ajutor. Ce zici ?

– Aveți dreptate, nu mai sunt un copil.

Ea-l bătu pe umăr cu compasiune și își îndreptă pașii cu hotărâre spre Galdang. Damien îi auzise pașii încă de departe și-i deschise ușa biroului înainte ca ea să apuce s-o atingă.

– Continui să negi că plimbările tale pe faleză cu băieții n-ar fi întâlniri de dragoste ? Geraldine vru să se repeadă la el, dar Damien se retrase la timp și o opri cu o comandă scurtă. Stai jos, domnișoară Prosset.

– Ești de neiertat.

– Pentru că spun adevărul ?

– Nu te-nțeleg.

– Oare Elliot nu te vizita la Meadow House ca să-ți facă declarații de dragoste ? Ea se mulțumi să-l privească înfuriată. Tăcerea ta confirmă bănuielile mele. Geraldine fugi spre ușă. Întoarce-te și așază-te, domnișoară Prosset.

Ea reveni cu capul plecat și din greșeală se așeză pe marginea scaunului, dezechilibrându-se și stârnind râsul lui Damien. Ignorându-i

chicotelile, ea îi povesti cu lux de amănunte problemele lui Elliot.

– Știam.

– Atunci nu trebuia să mă lași să-mi bat gura de pomană.

– Trebuia să-mi spui cu mult timp în urmă.

– Nu putem să-l ajutăm ?

– S-a făcut deja ceva în sensul ăsta, dar n-am chef să vorbim despre asta acum.

– Ai alt subiect ?

– Da.

Îl privi uimită, speriată și conștientă cu fiecare părticică a ființei de atracția pe care o răspândea asupra ei. Apoi, auzi glasul Cynthiei chemându-l din hol și, fără să se mai gândească, se întoarse și fugi.

A doua zi după concursul de prim ajutor, Damien Manning chemă câțiva dintre concurenți în biroul său. El discută cu fiecare și când ajunse la Elliot observă că tremură îngrozit de ceva.

– De ce tremuri, Elliot ? interveni Geraldine vrând să-l ajute.

– Când am văzut copiii ăia mici care s-au aruncat în apă, am crezut, domnișoară Prosset...

– Ai crezut că unul din ei e Tom și că putea să se-nece.

Geraldine îl privi fix.

– Ce vrei să spui ?

– El e fratele meu... sau va fi. Așa mi-a spus șefu'... N-aș fi știut cum să-l salvez, domnișoară Prosset.

– Acum poți să apreciezi cât de rău e să stai departe de ceilalți.

– Vă promit c-o să mă antrenez, c-o să învăț... Iată un lucru nou pentru Elliot.

– Ce-ai vrut să spui cu : „e fratele meu", Elliot ? îl întrebă curioasă Geraldine. Explică-mi, Elliot.

– Mai târziu, domnișoară Prosset, acum am treabă.

CAPITOLUL 25

Explicația veni abia după o săptămână, când Geraldine se aștepta mai puțin.

– Dacă nu vine domnișoara Prosset la Galdang, atunci trebuie să se deplaseze Galdang-ul la ea, îi spuse Damien apropiindu-se încet.

– Nu știu ce vrei să spui, domnule Manning.

– Am venit să-ți vorbesc despre Thomas și familia Bethel. După cum cred c-ai dedus deja, familia Bethel l-a adoptat pe micuțul Betts.

– N-am dedus până când n-am aflat de la Elliot.

– Sper să te bucuri că ți s-au împlinit visele.

– Da, numai că eu credeam că părinții sunt...

– Sunt ?

– Sunt Cynthia Trenning și Damien Manning.

– Cynthia Trenning ? Ah, nu !

– De ce nu ? Doar ea era mereu aici, alături de stăpânul casei. Și-a luat chiar o căsuță ca să nu-l scape din ochi. Iar tu... tu ai

dus-o peste tot... chiar şi acolo ! strigă Geraldine arătând insula Harvest Home.

– Unde, Geraldine ?

– Pe insula Harvest Home.

Din trei paşi ajunse lângă ea şi o întoarse cu blândeţe, cercetându-i chipul gingaş.

– Iar te grăbeşti, Geraldine. M-ai evitat luni în şir, dar de data asta n-o să te mai las să fugi. Hai să vorbim puţin despre Cynthia Trenning. Cine ţi-a dat ideea că eu şi ea...

– Atenţia ta îndreptată numai asupra ei, căsuţa colonelului, excursia pe insulă...

– N-am iubit-o niciodată pe Cynthia Trenning, îi şopti mângâindu-i braţele calde. Sper să fie fericită cu Dennis Farwell.

– Dennis Farwell ?

– Cine altul ? Doar se simt atraşi de când s-au întâlnit.

– Ai dus-o pe „insula noastră"...

– Priveşte-mă, Geraldine. Niciodată n-aş fi putut să merg acolo cu altcineva decât cu tine.

– Povesteşte-mi despre familia Bethel.

– Părinţii lui Elliot l-au adoptat pe Thomas. Ştiu că-ţi vine greu să te desparţi de el, dar fii sigură că asta o să-i ajute să rămână împreună. Au nevoie de el, Geraldine. O privi adânc în ochii ei incredibil de frumoşi. Am pierdut atâta timp pentru că n-ai vrut să te încrezi în mine ci în vorbele Cynthiei...

– De unde voiai să ştiu că tu n-o să mă minţi ?

– Trebuia să ştii, Gerry. Vrei să vii acum cu mine ? O trase încet spre uşile cu sfinţi sculptaţi.

– Mi se pare ceva ciudat, spuse ea privindu-l cu atenţie.

– I-am reparat, ii spuse el simplu îmbrăţişând-o cu dragoste.

– Cară carne congelată, lemn, lână... şopti Geraldine amintindu-şi de profesorul Prosset, tatăl ei.

– Şi se-ntorc încărcate cu pietre de onix, picioruse de broască, scorţişoară... zâmbi Damien. Galdang-ul s-a predat, Geraldine, ca şi mine. O strânse mai tare la pieptul lui puternic mângâindu-i trupul subţire.

Geraldine ridică ochii spre el şi Damien înţelese că tânăra fată, care se transformase acum în femeie, se predase şi ea.

– SFÂRŞIT –

THE BEST

Crescând înconjurată de băieții de la școala din Galdang, Geraldine se transformă treptat într-o tânără impulsivă și neascultătoare. Ea dorește din toată inima pentru profesorul Prosset, tatăl ei, postul de director al școlii.

Când pe scaunul cel mai înalt din ierarhia profesorală este numit însă un tânăr englez necunoscut, furia ei scapă de sub control. Geraldine îl urăște pe Damien Manning dar nu îndrăznește să părăsească Galdang-ul, singurul loc de pe pământ unde se simte acasă.

- E o tânără irresponsabilă... Acum ce face? Vrea să se sinucidă? Geraldine înainta tot mai departe în larg. O s-o încurce.

ISBN 973-580-103-5

Lei 2549 + 51 T.L. = 2600